

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 23: SLÅ IHJÄL TID

Fanns det inget slut på labyrinten!?

Det var den allt mer växande frågan i Cogos tankar. Medan Djorgo fortsatte att ta täten följde Cogo tätt efter samtidigt som han såg till att Haka inte kom allt för långt efter. Att Haka hade svårt att hålla jämna steg med dem var det sista som irriterade den unge cyborgern just nu. Att de aldrig verkade hitta en uppenbar väg ut från den här basen var ett betydligt starkare irritationsmoment. Dessutom, trots hans listiga taktik att tvinga Ledzaherna att ta en annan väg efter att han hade förstört spiraltrappan så var deras efterföljare dem åter hack i häl. Detta var inte bara en installation menad att slå ut och manipulera all kommunikation i det här solsystemet, det var dessutom en hemlig militärbas. Beväpnade Ledzaher verkade dyka upp ifrån alla håll, bakom varje hörn. Under några oundvikliga konfrontationer hade de tre cyborgerna snabbt slagit ut de större varelserna, slagit dem medvetslösa innan de hade hunnit slå larm. De flesta gånger hade dem lyckats undvika att bli sedda, men bara med en hårsman. Cogo hade inte längre något problem att hålla sitt löfte till Djorgo att skona Ledzaherna. Men minuterna gick. Var enda korridor och vart enda rum såg mer eller mindre likadant ut. Ingen tydlig utgång syntes till.

Det här var slöseri med tid. Tid som Aurora inte hade kvar. Vigseln skulle äga rum på Great King om mindre än en timme från nu. Trots att adrenalinet pumpade i hans kropp kände Cogo sig rastlös. Han var på fel plats vid fel tidpunkt. Men mest av allt var han rädd, rädd för hennes skull. Att föra Aurora i säkerhet från Nehrs grepp var inte allt, vigseln i sig fick inte ske! Inget lagligt, även om det var olagligt, fick binda Aurora till den där karln. Han kunde aldrig tillåta det! Blotta tanken på Aurora som Nehrs hustru fick det att krypa av skräck längs med Cogos ryggrad. Och gjorde honom rejält illamående. Nehr skulle knappast vänta med att lägga beslag på sitt lagviga pris, inte så länge han visste att Auroras tre cyborger fanns på fri fot där ute. Djorgo hade indirekt redan avslöjat honom men Cogo gjorde ändå sitt bästa för att dölja rädslan bakom en solid fasad av självförtroende. Men det blev allt svårare att dölja hans äkta känslor och hans tålamod försvagades. Djorgo hade rätt; Nehr utnyttjade hans egen rädsla emot honom, försvagade honom långt innan de ens skulle mötas öga mot öga. Nehr var en listig fiende, men också fortfarande en feg sådan. Cogo skulle aldrig ändra uppfattning om det. Om han bara lyckades ta sig tillräckligt nära skulle han göra allt i sin makt för att sätta Nehrs sanna mod på prov, om karln hade något alls. Under Dodges uttagningar hade Nehr inte varit någon större utmaning. Djorgo hade dock rätt om det också, Nehr kunde knappast vara den samme som han hade varit i det förgångna. Annars hade Ledzaherna knappast varit i hans grepp. Men vad det än var för utmaningar som väntade på honom var Cogo redo att möta dem alla, oavsett hur många eller farliga de än var. Hans kärlek till Prinsessan gav honom motiveringen och styrkan att fortsätta. Om de bara kunde hitta ut härifrån, det vill säga.

De tre cyborgerna nådde en ny korridor vid dess mittpunkt, där bägge riktningar verkade gå lika långt åt både höger och vänster. Djorgo, som fortfarande ledde trion, valde att svänga höger. Egentligen hade han ingen aning om höger var rätt väg att ta men han ville inte verka tveksam eller oförmögen att fatta beslut inför sina två kamrater. Och, med lite tur, kunde höger just vara rätt väg ut. Snart kom de in i ett stort rum. Och det verkade som om ett ännu större rum, rent utav en sal, låg bortom nästa öppna dörr. Kunde det här vara vägen ut, äntligen? Ivriga skyndade de tre över till andra sidan av det första rummet för att se efter. Men när de skyndade in i det andra, större rummet stannade de upp i ny besvikelse. Detta var ingen väg ut, de hade sprungit in i vad som tydligen var Ledzahernas stora matsal. Lyckligtvis var de tre cyborgerna ensamma härinne. Samtliga Ledzaher i den här basen måste vara på jakt efter dem vid det här laget och hade ingen tillåtelse att äta.

- "Sablar! Återvändsgränd!" muttrade Cogo allt mer frustrerat. Åt hur många fler fel håll skulle de springa innan de hittade ut? Han märkte att han inte var den ende som undrade över detta. T.o.m. Djorgos alltid så disciplinerade lugn verkade tryta en aning. Den blåklädde cyborgern hade åter plockat upp Kalkylatorn och var redan i full gång med att försöka knappa fram en ny lösning.

- "Vi måste ha tagit fel väg någonstans," konstaterade han och höjde blicken från den lilla skärmen med en viss förvirring.

Cogo kände att han hade inget tålamod kvar för sådana uppenbara konstateranden.

- "Det *menar* du inte!?" snäste han otåligt. - "Hade inte du en karta?"

- "Den är inte fullständig, den visar inte det här området av basen," förklarade Djorgo. Det var ett svar som inte imponerade på den unge cyborgern.

- "Så lägligt..." fnös han.

- "Cogo, jag tyckte du sa att du kunde vägen," insköt Haka.

- "Det gjorde jag, tills geniet här föreslog att vi skulle ta en annan väg för att undvika Ledzaherna," påminde Cogo och pekade på deras blåklädde vän. - "Vi har inte gjort annat än irrat runt som förvirrade hönor sedan dess."

Djorgo var inte omedveten om den nya, cyniska tonen som riktades mot honom.

- "Att föreslå att vi skulle ta en annan väg innebär att vi nu improviserar istället," svarade han lugnt och vände blicken till sin yngre vän. - "All form av improvisation lämnar jag, som alltid, till dig, Cogo. Improvisation är ju ditt specialområde, käre irrande höna."

Cogo flämtade förvånat till. Sedan när var deras nuvarande situation *hans* fel!? Varför ville Djorgo plötsligt skjuta över allt ansvar på honom? Eller ville den långsmale stroppen bara vara irriterande, som vanligt?

- "Ursäkta mig, men vem är det som har lett den här flykten ända sedan vi lämnade er cell!?" påminde Cogo. Haka suckade högt för sig själv och hymlade med ögonen. Han hörde vart det här var på väg, igen. Jösses, var dem båda fortfarande inte färdiga med det där meningslösa grälandet? Och dem som brukade kalla honom korkad. Nåväl, så länge som Cogo och Djorgo verkligen inte försökte döda varandra behövde han inte vara orolig. Faktum var att någonting annat längre in i den stora matsalen började dra till sig Hakas uppmärksamhet, mest av allt hans kurrande mage.

Djorgo verkade fortfarande oberörd av Cogos senaste cynism, trots att han inte förnekade någonting.

- ”Någon av oss måste ju ta kommandot,” svarade han kort. Hans högfärdiga ton blev dock snabbt allvarligare.

- ”Tack vare mitt ledarskap har ingen blivit dödad på någon sida och det mesta av basen står fortfarande, i stället för att vi alla ligger begravda under den.”

Cogos blick smalnade och hans grepp om Astrolansen hårdnade på nytt. Djorgo provocerade honom åter igen. Varför? Vad ville han bevisa? Att han hade rätt? Eller var Djorgo snarare orolig för att han själv egentligen inte hade så rätt om allting längre som han brukade? Vad det än handlade om började Cogo tröttna på att ständigt behöva stå till svars, speciellt när han inte var så skyldig som det påstods. Hans svartsjuka och oro för vad som snart skulle ske på Great King fick mycket av hans forna, dunkla jag att komma fram till ytan igen, och Cogo förstod själv det farliga med det. Men faktum kvarstod; han var *inte* den okontrollerade, arga pojken längre. Djorgo borde ha insikten att veta det vid det här laget. Eller vad det någonting som fick den blåklädde cyborgens att välja att inte ha den insikten längre? Det fanns bara ett bra sätt att ta reda på det.

Cogo tog ett provocerande steg närmare sin långsmale vän.

- ”Om jag inte hade så bråttom att föra Aurora i säkerhet ifrån Nehrs innästlande, små fingrar skulle jag se till att få bort det där självgodas flinet jag vet att du har där under hjälmen!”

Provokationen fungerade. Kanske för väl. Omedelbart stormade Djorgo fram till honom, grep tag i hans rustning och drog honom närmare med en imponerande styrka, t.o.m. för att vara Djorgo. Det var alltid fascinerande, på både gott och ont, hur mycket styrka som kunde födas från vrede.

- ”Sluta inbilla dig själv att du är den *ende* här som bryr sig om henne!” påminde Djorgo och gav Cogo en starkt varnande blick. - ”Jag minns en tid, inte allt för länge sedan, när du brukade komma ihåg det på egen hand!”

Det var inte den unge cyborgens uppnosighet som irriterade honom, Djorgo var van vid Cogos små humörsvängningar och hade inga problem att hantera det. Men det var någonting hos Cogo numera som inte stämde, någonting som fick honom själv att känna sig obekvämt, och det närde hans egen irritation till en nivå som Djorgo inte kände igen hos sig själv. Det rubbade hans egna disciplin i grunden. Högst motvilligt var han tvungen att erkänna att det, åter igen, var svartsjuka. Deras relation dem emellan, och den mellan dem och Prinsessan Aurora, var förändrad. De alla tre hade alltid hävdats sin kärlek till Prinsessan inför varandra, i vissa stunder t.o.m. ganska intensivt. Men det hade alltid skett på lika villkor. De tre hade alltid haft en osagd men ändå tydlig överenskommelse gällande henne. Det hade funnits en gräns om hur nära henne de fick komma som ingen av dem någonsin hade korsat. De hade alla tre retfullt talat om att göra det, dagdrömt om att göra det, men ingen hade i realiteten gjort det. Men Cogo verkade på något oförklarligt sätt inte längre respektera den gränsen. Prinsessan var inte hos dem här och nu men förändringen hos den unge cyborgens var ändå påtaglig. Han talade om Prinsessan på ett nytt, intimt sätt, han fortsatte att envist tala om henne med enbart hennes förnamn. Det skedde upprepande nu hela tiden, det kunde inte längre vara en tillfällighet eller något misstag. Det kanske verkade vara en trivial sak men under dess yta gömde sig

något mer, något som Cogo fortsatte att vakta väl men inte tillräckligt väl för att helt dölja dess existens. Djorgo ville inte känna sig skrämmd av detta mysterium men han kände sig undanträngd på något vis. Och det värsta var att han märkte det hela tiden hos Cogo nu men han kunde inte alls förklara det eller förstå själv vad det var. Det enda Djorgo visste helt säkert var att han befann sig i en ny, trängande situation han aldrig tidigare hade upplevt, inte på det här sättet, och han tyckte inte alls om det!

- ”Om jag hade tid skulle jag slå ner dig, och fortsätta att slå ner dig, tills du blev man nog att ta lite jävla ansvar någon gång innan jag räddar Prinsessan!” fortsatte han med hotfull bestämdhet. Han visste inte vad Cogo höll på med eller varför han gjorde det men Djorgo tänkte inte låta det bero. Han hade inte tid att göra något åt saken nu men tids nog skulle han gå till botten med det här!

Till Cogos egen förvåning var Djorgos reaktion betydligt snabbare och starkare än förväntat. Men inte desto mindre välkommen. Det här var faktiskt precis vad han hade hoppats på. Bakom den där högfärdiga och polerade disciplinen fanns ett passionerat temperament och en beslutsamhet som man gjorde klokt i att inte underskatta. Detta var den Sir Djorgo som Cogo kände. Den Djorgo som han tyckte om och respekterade och vars hjälp han fortfarande i allra högsta grad behövde. Och de behövde den där dedikerade passionen om de skulle kunna rädda Aurora. Cogo kunde inte hålla tillbaka det lilla glädjefyllda skrattet.

Djorgos blick blixtrade till när han hörde Cogo skratta.

- ”Vad är det som är så lustigt!?” frågade han irriterat. Att håna honom i denna stund var ett misstag! Skrattet upphörde och Cogo blev åter allvarlig, dock utan att lägga lekfullheten helt åt sidan.

- ”Bra, du minns fortfarande varför vi är här; Prinsessans säkerhet och trygghet.”

Det högst oväntade svaret tog Djorgo helt på sängen. Ilskan försvann och han stirrade perplex på den unge cyborggen, ett gyllene tillfälle som Cogo inte tänkte försitta. Han steg närmare sin långsmale vän innan Djorgos häpenhet skulle ersättas med insikt. Med en gnutta sarkasm klappade Cogo retfullt den högra sidan av Djorgos blå hjälm.

- ”Ett litet tag började jag nästan undra, Djorgo,” tillade han och vände sig triumferande om med stor belåtenhet när han insåg hur väl han hade lyckats förvirra sin vän. - ”Och jag fick bort flinet också.”

Ja, Djorgos flin såväl som ilska var helt försvunna. Först nu insåg han vad hans unge vän hade lyckats göra, och mitt framför näsan på honom dessutom. Hans kanske inte allt för vänliga föreläsning hade Cogo lyckats vända tillbaka mot honom själv. Skickligt också var han tvungen att erkänna. T.o.m. moget hanterat. Därför hade Djorgo aldrig förutsett denna plötsliga och oväntade vändning i deras gräl. Det borde få honom att känna sig förnedrad eller åtminstone dum, men faktum var att Djorgo kände ingetdera. Lustigt nog kändes det snarare bara bra att Cogo inte hade blivit lika upprörd som honom själv. Det enda han inte kunde klura ut var om Cogo bara hade haft tur eller om den unge cyborggen medvetet drev med honom.

Alla sådana tankar fick för stunden ta ett steg tillbaka när de höga, ilska ropen från deras beväpnade Ledzahiska förföljare åter hade listat ut vart de hade tagit vägen. Med snabbast reflexer var Cogo den som reagerade först.

- "Bakom mig, fort!"

Instinktivt höjde han Astrolansen med fullt utsträckt höger arm framför sig och intog försvarsposition medan han snabbt ställde sig mellan deras förföljare och hans två vänner. Djorgo lydde men gjorde sig ändå lika redo själv strax bakom Cogo att slå tillbaka det anfall som var på väg att kastas över dem. Djorgo var redan väl medveten om att deras position inte precis var idealisk. Matsalen var förvisso stor och det var högt i tak vilket gav dem massor av utrymme för en strid men den enda in-och utgång som existerade var precis där deras förföljare nu strömmade in i den första, angränsande salen innan den här. Om de skulle ta sig ut härifrån hade de nu inget annat val än att bemöta Ledzaherna i en direkt konfrontation, ett scenario Djorgo helst ville undvika. Och just nu kunde han inte skylla på någon annan än sig själv, han hade lätt dem in hit. Misstaget var hans. Nåväl, det enda Djorgo nu kunde göra för att rätta till sitt misstag var att se till att de alla tre kom härifrån så snabbt som möjligt för att minimera riskerna för fler konfrontationer, och samtidigt be en stilla bön att de inte skulle bli tvungna att döda någon Ledzaker på vägen. Han litade på både Haka och Cogo att de skulle hålla sitt löfte att inte dräpa de stora varelserna men om motståndet skulle bli för starkt och våldsamt var han inte ens själv säker på om han fullt ut skulle kunna undvika det som måste undvikas. Inte om han skulle bli tvungen att välja mellan Ledzahernas liv och hans vänner liv. Dessutom hade han precis samma ständiga oro som Cogo i tankarna; Aurora var i stor fara och helt ovetande om den komplotten de hade uppmärksammat här. De kunde varken varna eller beskydda henne så länge de hölls kvar på den här månen. Val var tvungna att tas, val Djorgo hoppades inte skulle bli allt för svåra. Eller förödande.

Ett tiotal meter bakom dem, vid matsalens inre vägg, var Haka på gladlynt upptäcktsfärd i Ledzahernas kök. Det fanns ingen främmande, utomjordisk maträtt han någonsin hade tvekat att smaka, eller som hans mage än så länge inte hade tålt. Och han hade med glädje redan upptäckt att Ledzahernas mat inte skilde sig totalt från Jordens. Det kanske såg något annorlunda ut, i två fall hade han ingen aning vad det ens var för något, men än så länge hade han upptäckt flera bekanta smaker. Eftersom köket var obemannat fanns det inget varmt tillagat men det fanns ändå en hel del färdiglagat att välja mellan. Allt smakade gott. Och det var i rättan tid, hans hunger hade börjat få hans mage att låta som ett sågverk.

Trots det kunde han inte låta bli att undra vad det var för oväsen utanför som verkade öka i styrka. Djorgo och Cogo kunde väl fortfarande inte hålla på med sitt tramsiga bråk? I så fall kände Haka att det var dags att separera dem en gång för alla, vilket var en högst ovanlig situation som han inte tänkte missa.

Eller så var han tvungen att skynda till deras hjälp.

Ledaherna sköt mot dem med laservapen, en eldkraft som inte var värre för Djorgo och Cogo än att antingen bara hoppa undan från den eller blockera den med sina egna vapen. Men cyborgerna visste redan att deras större motståndare besatte en kraftigare arsenal än

enbart laser. Och, precis som de anade, det dröjde inte länge förrän Ledzaherna började använda sitt tyngre artilleri.

Små missiler susade i rasande fart mot dem och vidare in genom ingången till matsalen. T.o.m. för en cyborg, att öppet stå kvar och bemöta sådana vapen var mer dumdrigt än modigt, även om det inte betydde direkt livsfara. Intill och bakom dem splittrades bänkar, bord och stolar, och även golvet och små delar av den bortre väggen, när missilerna träffade och det återstående bråtet och splittret for åt alla håll. Trots det höll Cogo sin position och stoppade några av missilerna med Astrolansen, ibland bokstavligt. Han kände av tryckvågorna och hettan från explosionerna men de utgjorde ingen direkt fara för honom, han hade stoppat liknande vapen på samma sätt förr många gånger. Det krävdes en betydligt större utmaning än det här för att sätta honom på prov. Djorgo hade det däremot lite svårare att undvika denna beskjutning. Den blåklädde cyborgens var snabb och vig och han besvarade beskjutningen med Rymdspjutet med den utmärkta militära disciplin som han bemästrade. När han sköt mot flera av de inkommande missilerna med sin treudd-formade laser missade han inte en enda gång. Trots det fick Djorgo kämpa mer än Cogo, speciellt när tryckvågorna från de missiler han inte hann stoppa kom lite för nära. Ledzaherna verkade först skjuta i desperation mot dem utan någon koordination att tala om men det verkade som om de började märka att Djorgo var aningen mer sårbar än hans kamrat i rödvit rustning. Plötsligt blev anfallet uppenbart mer koncentrerat mot honom och det blev snabbt övermäktigt för Djorgo. Och det skulle bli värre. Cogo tänkte inte vänta på en olycka att hända. Han reagerade omedelbart och instinktivt.

- ”Se upp, Djorgo!”

Fyra missiler avfyrades samtidigt åt Djorgos position. Allt gick fruktansvärt fort men ändå upplevde Djorgo det som om allt gick i slow-motion. Han tyckte att han hörde Cogo ropa till vänster om honom men det dränktes av alla explosioner och oväsen från striden runt omkring dem. Hans mörka ögon spärrades upp under den blå hjälmen när han såg de fyra missilerna komma rakt mot honom. Det enda han hann tänka var att han aldrig skulle hinna skjuta ner samtliga fyra. Eller undvika dem alla. Det enda Djorgo hann göra var att uppleva ett ögonblick av rädsla.

Han kände en kraftig stöt gripa tag i honom och Djorgo tappade fotfästet och kastades omkull. Men stöten kom inte framifrån. Den kom ifrån hans vänstra sida och var allt annat än smärtsam. Redan innan han föll till golvet förstod han vad som hade hänt.

Djorgo och Cogo föll tillsammans, handlöst men säkra, till golvet. De rullade runt flera gånger och landade slutligen intill väggen vid matsalens högra sida, strax bakom ingången. För ett ögonblick hade de skydd. De fyra missilerna, som nu hade missat sitt tilltänkta mål, exploderade istället borta vid köket. De följdes av ytterligare missiler och avlossade laserskott. Ledzaherna verkade både nervösa och desperata att stoppa dem nu. All beskjutning och splitter som flög åt alla håll började fylla den stora matsalen med rök, mindre eldar och partiklar och sikten började snabbt bli allt sämre. Inte undra på att Ledzaherna sköt så okoordinerat konstaterade Djorgo snabbt, de stora varelserna hade förmodligen ännu sämre insyn i salen än vad de tre cyborgerna hade här inne. Denna nervösa förvirring måste de utnyttja om de skulle komma härifrån.

Fortfarande på rygg vände Djorgo blicken upp åt sin unge vän som precis släppte taget om livet på honom. Han borde inte vara förvånad över hur snabbt Cogo hade reagerat när han hade tacklat honom till golvet och räddat honom ifrån missilerna men Djorgo var ändå imponerad. Han kände till den unge cyborgens supersnabbhet på korta sträckor, en förmåga som bokstavligen fick honom att förflytta sig så snabbt att ögat knappt hann uppfatta det, men detta var första gången Djorgo hade fått uppleva det så påtagligt. Och inte en sekund för tidigt.

- ”Tack, Cogo.”

Den unge cyborgern satte sig upp på knä intill honom. Allt mer rök och splitter yrde omkring dem men Djorgo hade ändå inga problem att se sin vän. Cogos blick var glatt exalterad under hjälmen, och som alltid självsäker.

- ”Ville bara återgälda tjänsten,” svarade han och gav sin äldre vän en blinkning och en tummen-upp innan han snabbt reste sig upp och erbjöd en hjälpande hand. Med en road fnysning accepterade Djorgo hjälpen och greppade Cogos hand. Sekunden därefter var bägge cyborger uppe på fötter igen.

- ”Bara så du vet, det här är ingen tävling,” påpekade Djorgo. Han visste att Cogo syftade på den hjälp som han tidigare hade gett honom på liknande sätt när han hade räddat honom ifrån handgranaterna. Cogo var inte alls skyldig honom någonting, och det visste han. Men eftersom den unge cyborgern hade en såpass självgod uppsyn bakom visiret just nu var det bäst att påminna honom.

- ”Det säger du bara för att du vet att jag skulle vinna,” svarade Cogo retsamt och pekade på sig själv.

- ”Knappast!” svarade Djorgo, men kunde samtidigt knappt hålla sig för skratt. Detta var en sida av Cogo han var mycket mer van vid. Och som han föredrog.

Ledzaherna fortsatte att sporadiskt skjuta in i matsalen, sannolikt mycket nervösa för att faktiskt själva ta sig in där och bemöta cyborgerna på nära håll. Röken började nu tätna på allvar och sikten började bli begränsad. Ingången till matsalen blev stadigt allt större ju mer beskjutningen pågick men de krympande väggarna på vardera sida fungerade fortfarande som ett utmärkt skydd för de bägge cyborgerna än så länge. Det var i denna stund som en olustig insikt plötsligt slog Cogo.

- ”Vänta lite. Var är Haka?” undrade han. - ”Var håller han hus?”

Det fanns ingen skymt av deras kortvuxne vän i grön rustning någonstans. De hade inte sett till Haka på flera minuter, inte sedan innan Ledzahernas attack började. När Djorgo visade samma förbryllade undran för deras vän blev Cogo riktigt orolig. Hade Haka lämnat salen igen utan att de hade uppfattat det och blivit tillfångatagen av Ledzaherna? Eller var det värre än så?

Allt fler laserskott och missiler susade förbi dem medan de bägge cyborgerna fortsatte att söka skydd nära väggen vid ingången. Hela matsalen var nu bara små explosioner, rök och eld. Och förstörelse. Bråte och splitter låg överallt och den inre väggen vid köket var i det närmaste totalförstörd vid det här laget, även delar av taket vid denna sida hade börjat falla in. Det var då det slog dem. Köket! Naturligtvis! Var annars? Men det var en insikt som fick Cogo att känna magen i halsgropen.

- "Haka?!" ropade han ut allt vad orkade, men hans röst dränktes av allt oväsen och den ändlösa attacken utifrån. Om han verkligen fick ett svar var det omöjligt att höra.
- "Vänta..!" rådde Djorgo och aktiverade sitt nya visir i hjälmen. Snabbt filterades rök, stoft, allt från hans synfält bort som han inte ville se. Och snart fann han vad han sökte efter. En bekant, grön uniform uppenbarade sig borta vid köket längst in.
- "Där är han!" utbrast Djorgo och pekade så att Cogo visste vart han skulle titta. Men i samma stund föll Djorgos hand tillbaka när han insåg exakt vad han såg.
- "Åh nej..!"

Djorgo behövde inte ge någon förklaring. Cogo kunde nu själv utskilja det samma där borta bland all rök och eld. Längst in i matsalen, inunder delar av det infallna taket, skymtade en muskulös arm och en grön handske. Resten av Haka var begravt av spillrorna och flera tunga bjälkar. Rök och eld härjade överallt omkring den begravde cyborgern och kröp allt närmare. Att se deras vän så utsatt och sårbar chockade dem båda. Och de hade ingen aning om just hur illa det var.

- "Han rör sig inte," konstaterade Cogo snabbt och oroligt. Van att leva under jord var Haka tuffare än de flesta att uthärda enorma tyngder och trånga utrymmen men han var ändå den svagaste av de tre. Om han inte tog sig snabbt därifrån skulle lågorna snart sluka honom, eller så skulle han bli ännu mer begravd av de delar av taket som stod på tur att rämna in. Dessutom hade inte Ledzahernas eldgivning upphört och de kunde få in en direktträff precis närsomhelst. Tydligt oförmögen att ta sig därifrån på egen hand behövde Haka akut hjälp och det omedelbart. Cogo tvekade aldrig.

- "Täck mig, Djorgo!"

De bägge cyborgerna nickade instämmande mot varandra och greppade sina vapen hårdare. De båda visste vad de måste göra.

- "Spring, Cogo!"

Snabbt, elegant och modigt snurrade Djorgo fram bakom väggen och ställde sig åter i öppningen. Omedelbart avfytrade han åtskilliga salvor med Rymdspjutet mot Ledzaherna i rummet utanför, inte för att döda eller skada dem men för att skrämma dem tillbaka och få dem att upphöra med sin beskjutning, åtminstone tillräckligt länge för att vinna mer tid åt Cogo. Djorgos blick var fokuserad och hans finger slutade aldrig att vidröra avtryckaren. Ledzaherna blev skrämde och chockade av den oväntade motattacken. Men kanske just för att Djorgo inte ville träffa dem med avsikt så återfick de stora varelserna i de rostbruna rustningarna sitt mod. Det var bara en tidfråga innan de skulle gå till anfall på nytt. Djorgos hjärta bultade hårt medan han fortsatte med största koncentration att försöka hålla dem tillbaka. Men det var svårt att fokusera till fullo som han normalt annars brukade göra. Att se Haka begravd under de där stora takbjälkarna, orörlig, utan att veta om han var oskadd eller inte skrämde honom mer än vad situationen tillät. Men han fick inte låta rädslan övervinna honom. Han måste hålla Ledzaherna tillbaka tillräckligt länge om Cogo skulle kunna hjälpa deras vän.

Med sitt treuddade vapen skapade Djorgo åter en vägg av is i rummet utanför i ett försök att vinna mer tid. Men det var bara sekunder som bäst. Sekunder som kanske kunde rädda Haka.

I samma sekund som Djorgo steg fram i öppningen igen för en ny motattack hade Cogo redan satt fart mot motsatta änden av matsalen. Han använde sin superfart och nådde fram på ett ögonblick. Det fanns ingen tid kvar längre att förlora.

- ”Haka!”

Han slängde sig ner på knä och hukade vid allt nedfallet bråte och grep tag i Hakas högra hand som var det enda som stack fram. Cogo kände inget från sin vän när han greppade hans hand, ingen rörelse alls, och det kom heller inget svar eller ljud. Men istället för att bli modfälld blev Cogo bara allt mer driven att få ut sin vän därifrån. Haka var inte död, det kunde han inte vara! Haka var en cyborg, precis som honom själv. Han hade klarat betydligt värre smällar än det här. Det var vad Cogo i alla fall försökte övertyga sig själv om.

- ”Håll ut, jag ska få ut dig!” ropade han i hopp om att Haka kunde höra honom där underifrån. Cogo släppte hans hand och greppade tag med bägge händer om den takbjälke som var underst och dessutom låg direkt ovanpå Haka. Om han kunde flytta den skulle han få undan det mesta av bråtet som begravde hans vän och få ut honom snabbare. Men han fick vara försiktig så att inte mer riskerade att falla in och begrava dem båda. Av all kraft den unge cyborgens kunde bemästra började han rucka på den stora, flera ton tunga bjälken. Till hans förvåning var det betydligt tyngre än vad han först hade räknat med, det var inte bara bjälken i sig utan framförallt allt annat bråte som i sin tur låg ovanpå som ökade den sammanlagda vikten markant. Rasrisken gjorde också att han inte vågade vara allt för skyndsam eller oförsiktig, vilket blev allt svårare för varje sekund. Cogo hade inte glömt bort striden bakom honom och han hörde nu att Ledzaherna åter gick till motanfall. Han var nu tvungen att skynda långsamt så försiktigt som möjligt, inte bara för att rädda Haka men också Djorgo. Tålmod var inte precis en av hans mest kända dygder men just nu var det en lika stor börda som den fysiska han nu försökte flytta. Och han hade inte under allt det här glömt bort Aurora. Åter igen verkade det som om hela galaxens öde vilade i hans händer och hur väl han agerade från och med nu.

Bjälken rubbades men inte på långa vägar tillräckligt. Efter att bara ha lyckats lyfta den ett par centimeter tog det emot, han kunde inte rubba bjälken något mer hur mycket han än försökte. Cogo slängde en snabb blick ner till Haka. Det enda av honom som han fortfarande kunde se var hans arm som stack ut under bjälken. Hans vän rörde sig fortfarande inte. I samma stund slog nya små missiler ner alldeles intill. Ledzaherna måste ha gått till ett djärvare anfall, vilket betydde att Djorgo åter kunde vara i trubbel. Frustrerad fortsatte den unge cyborgens att kämpa mot klockan, men det vägrade att röra sig något mer. Troligtvis var det allt bråte ovanpå den nedfallna bjälken som tog emot någonstans men exakt var eller hur var omöjligt att se i all den här tjocka röken som omslöt hela matsalen som en allt tjockare dimma. Tanken att först röja undan alltihop som låg ovanpå bjälken med Astrolansen slog honom men med den här dåliga sikten riskerade han att istället riva ner ännu mer bråte över sin vän och begrava honom ytterligare. Med den envisa beskjutningen utifrån var det ett rent mirakel att inte hela taket hade rasat in redan vid det här laget och begravt dem allihop. Irriterad och allt mer orolig tvingades han ge upp det alternativet. Cogo vågade inte längre släppa taget om bjälken nu i vilket fall, Haka kunde sannolikt bli än mer skadad i så fall. Svetten började rinna nedför hans panna under den rödvita hjälmen och både hans armar och ben började skaka av ansträngningen och han tvingades att ta stöd mot allt bråte med hela kroppen.

Den sammanlagda tyngden på åtskilliga ton som han försökte få undan var en enorm påfrestning, t.o.m. för någon så oerhört stark som Jan Cogo. Det var egentligen inte så mycket vikten i sig som var det stora bekymret utan snarare att den var otymplig att hantera. Men han vägrade att ge upp. Det var ju trots allt Haka som hade fått allt det här över sig och som nu kämpade för sitt liv under all den där enorma vikten! Den olycksbådande tanken fick den unge cyborggen att samla ihop krafter han knappt visste själv att han hade. På gränsen till desperat nu vrålade Cogo av ansträngning i sitt envisa försök att rädda sin vän. Och plötsligt rubbades bjälken på nytt!

Genombrottet gav honom nytt hopp, speciellt när han äntligen skymtade mer av Haka under bjälken.

- ”Haka, svara mig!”

Det kom fortfarande inget svar, eller någon rörelse som indikerade att Haka var vid medvetande, eller vid liv. Cogo fortsatte ändå att envist kämpa vidare. Även om det mest otänkbara hade hänt vägrade han att lämna sin vän här. Han skulle aldrig lämna någon av dem.

- ”Kom igen, Haka!” ropade Cogo medan han frenetiskt kämpade vidare. Om Haka verkligen kunde höra honom var just nu inte så viktigt. Orden var lika mycket riktade till honom själv som till hans begravde vän. Men om Haka verkligen kunde höra honom kanske det skulle vara lösningen på deras nuvarande problem.

- ”Hjälp mig att hjälpa dig. Så kan vi hjälpa Djorgo. Och så kan vi tre tillsammans rädda Prinsessan. Jag vet att du vill ingenting hellre. Med ditt sista andetag vill du sätta henne i säkerhet. Så *hjälp* mig, Haka!”

Cogo hann knappt avsluta sina sista bedjande ord förrän han plötsligt kände något oväntat röra vid hans vänstra fot. Med uppspärrad blick flämtade han till i både glädje och tacksamhet, för det var lika välkommet som det hade varit oväntat. Hakas grönklädda hand hade gripit tag om hans fotled och släppte inte taget. Cogo varken såg eller hörde något mer tecken från sin begravde vän men eftersom greppet om hans fotled höll i sig kunde det inte bara vara en reflex. Vad det än var så tänkte Cogo inte försitta en hjälpande hand, bokstavligen.

Han tog åter stöd med sin kropp mot allt det nedfallna bråtet och försökte igen ta i av alla krafter att försöka rucka bjälken lite till. Det lyckades! Och så fort så hände började han försiktigt att flytta sitt ben utåt, i den svaga förhoppningen att Hakas grepp inte skulle släppa. Det gjorde det inte. Med hjälp av sin vänstra fot började han nu dra ut sin vän. Detta var i sanning ett underligt sätt att gräva fram någon som hade blivit levande begravd men Cogo struntade just nu fullständigt i hur löjligt det kanske såg ut. Ganska snabbt fick han äntligen se både Hakas huvud och överkropp komma fram under bjälken. Haka verkade fortfarande vara medvetslös, hans ögon förblev slutna under hjälmen. Men hans hand höll ändå stadigt tag om Cogos fot som om det vore en livlina som han vägrade släppa.

Det fanns dock en gräns för hur långt Cogo kunde använda sitt ben till att dra ut Haka från under allt bråte, hans cyborgförmågor skulle inte hindra honom från att tillslut tappa balansen om han försökte ytterligare. Så Cogo återvände till de förmågor som han kunde

bemästra. Han hade ändå lyckats dra ut sin vän tillräckligt långt nu för att försöka, även om det innebar en risk.

Cogo drog ett djupt andetag. Det var nu eller aldrig. Han hoppades bara att han inte skulle göra saken värre. Med allt bråte som hade fallit in och allt mer som riskerade att göra det samma var det omöjligt att sia om utgången. Men han hade inget annat val. Bära eller brista, just nu ville han bara få det här ur vägen.

Medan han fortfarande tog stöd med kroppen mot allt det nedfallna bråtet släppte Cogo försiktigt tag om bjälken med vänster hand. Sedan agerade han blixtsnabbt, utnyttjade till fullo den snabbhet som hans cybernetiska förmågor gav honom. Med sin fria hand grep han tag i Haka och släppte sedan taget om bjälken och allt bråte helt. Snabbare än ögat hade kunnat uppfatta grep Cogo tag om sin vän med bägge händer och bar iväg med honom så snabbt han förmådde. Bjälken med allt annat bråte föll till golvet med ett våldsamt brakande. Men Cogos snabbhet och styrka hade varit tillräckligt. Han och Haka befann sig redan vid den högra väggen, borta från både nedfallande spillror och den allt mer aggressiva beskjutningen utifrån.

Cogo kollapsade på golvet med Haka intill sig. Att få loss sin vän hade varit tyngre och tagit mer tid än han hade räknat med. Men den unge cyborggen återhämtade sig omedelbart. Han var inte utmattad, snarare oroad för sin vän. Haka fortfarande varken sa någonting eller rörde sig.

- ”Haka, för helvete!”

Cogo hukade sig intill sin vän. Med all eld, rök och partiklar i luften var det en risk men han valde ändå att lyfta på Hakas hjälm tillräckligt mycket för att bättre kunna se hans ansikte och om där fanns något livstecken alls.

- ”Sluta larva dig nu!” röt han irriterat och med allt mer darrande röst som avslöjade de känslor som han verkligen kände för sin vän just nu. - ”Du är inte död förrän jag säger till dig. Hör du det!?”

Haka svarade inte. Han verkade inte ens andas. I brist på alternativ grep Cogo honom i kragen och drog honom upp i sittande ställning och ruskade honom frenetiskt.

- ”Öppna ögonen och svara mig, din slasktratt, annars ska du få veta att du lever!”

Fortfarande ingen reaktion. Cogo kände hur en allt mer fruktansvärd rädsla började ta över honom, rädslan för en möjlig insikt som han vägrade acceptera. Haka fick inte vara död. Cogo var allt annat än redo att låta sin storvuxne, matglade vän lämna honom. Desperat, utan att vara så mycket medveten vad han själv gjorde längre, höjde han handen.

- ”Våga inte göra så här mot mig, tjockis!” vrålade Cogo ut och lyckades överrösta eldstriden som pågick fortfarande bara några meter ifrån dem. Tårar föll från hans ögon och hans handflata träffade Haka hårt över ansiktet. Det var egentligen inte alls meningen av Cogo att slå honom men i sin förtvivlan och hjälplöshet kunde han inte komma på något bättre. Trots det ångrade han sig direkt och han höjde inte handen en andra gång.

- ”Kom igen, Haka!” vrålade Cogo på nytt och ruskade åter sin vän. - ”Svara mig!”

- ”Cogo..? Varför skriker du mig rätt i örat?”

Den unge cyborggen flämtade till i stor förvånad tacksamhet och glädje när han äntligen hörde Hakas röst och när hans vän öppnade ögonen, om än något omtöcknat fortfarande.

- "Du lever!" utbrast Cogo. Han dämpade entusiasmen något när han själv insåg hur korkat hans eget konstaterande lät. Även i en situation som denna ville Cogo undvika att låta dum. Istället valde han en betydligt viktigare fråga.

- "Är du oskadd?"

- "Jag vet inte," svarade Haka och tog sig för huvudet. - "Allt bara snurrar..."

Det kunde Cogo förstå. Haka verkade fortfarande ha lite svårt med balansen och hans blick var ostadig. Med andra ord, allt var normalt igen.

- "Då är du precis som vanligt," konstaterade Cogo med ett glatt, retfullt flin. - "Det var tur att du hade hjälmen på dig."

Med ett lätt slag med näven tryckte Cogo tillbaka hjälmen på Hakas huvud. Striden var långt ifrån över. De hade fortfarande en prinsessa att rädda. Haka muttrade något obegripligt när han fick hjälmen nedtryckt över skallen igen. Även när Cogo var försiktig kunde pojken vara hårdhänt. Men mest var Haka irriterad över sig själv. Han mindes inte mycket av de senaste minuterna. Det enda han kunde komma ihåg var att han hade varit i Ledzahernas kök och precis gått utanför för att se vad allt oväsen handlade om. Sedan hade det mer eller mindre blivit svart, tills han hade hört Cogo skrika honom i örat och ruskat honom.

Hade Cogo varit orolig för honom!?

Den grönklädde cyborggen spärrade upp ögonen och ett brett leende spred sig över hans ansikte. Spolingen kunde försöka dölja det hur mycket som helst. Trots deras hjälmar hade Haka inget problem att läsa Cogos ansikte och att se hur lättad han var i denna stund, och det berodde inte på att den unge cyborggen åter igen hade fått ett tillfälle att vara en förarglig retsticka. Haka kanske var trög gällande många saker men inte det. Ett ärligt och varmt hjärta kunde han upptäcka på ljusårs avstånd.

Eldstriden kröp allt närmare dem båda. Haka kunde fortfarande inte minnas allting men han insåg att Cogo måste ha avvikit från striden för att hjälpa honom. Inte undra på att pojken såg så känslös ut under den rödvita hjälmen. Åter igen kändes det lite pinsamt för den matglade cyborggen att vara en last för sina vänner. Det var aldrig någonsin hans mening att vara det. Men trots hans klumpighet, och trots att den ständigt retade gallfeber på hans två cyborgfränder, så fanns de ändå alltid där för honom och hjälpte honom ur knipan. Han var väl medveten om vilken tur han hade som hade sådana trofasta vänner.

- "Att man ska vara så klumpig jämt!" muttrade Haka och försökte resa sig upp, men hade fortfarande svårt att finna balansen ordentligt.

- "Gjort är gjort," svarade Cogo otåligt och hjälpte Haka upp på fötter. - "Kom nu! Djorgo behöver oss!"

Det var ingen underdrift. Eldkraften mot dem rasade allt tyngre och bara några meter ifrån vid högra sidan av ingången tvingades Djorgo åter igen ta beteckning. Trots det, så fort han fann minsta lucka i beskjutningen, gick han modigt till motanfall och avfyrade Rymdspjutet i spridda, snabba skurar mot Ledzaherna utanför. Varje skott avfyrades med största precision, nära att träffa deras motståndare men aldrig nära nog att faktiskt träffa och skada dem. De hade inte råd att vända Ledzahernas frustrerade ilska från Lord Nehr

till dem själva, inte nu. Men det var just hans val att skona Ledzaherna som gjorde att Djorgo allt mer började känna att motståndet snart skulle bli honom övermäktigt. I ögonvrån hade han redan lagt märke till att Haka var befriad från under allt bråte och verkade gudskelov ha vaknat till liv igen. Men när skulle han och Cogo börja hjälpa till?

- "Lite assistans skulle vara önskvärt här!" ropade Djorgo otåligt till sina kamrater. Cogo var inte sen att besvara begäran. Att Djorgo hade börjat få problem att hålla Ledzaherna tillbaka hade aldrig lämnat hans medvetande medan han hade försökt ruska liv i Haka. Blixtsnabbt var Astrolansen tillbaka i hans starka, otroligt skickliga händer och Cogo hoppade våghalsigt fram mitt i öppningen och höjde sitt vapen.

- "Förstelningsstrålen!"

Den blixtnliknande lila strålen avfyrades från bägge ändar av lanser och förenades till en större som omedelbart for vidare mot Ledzaherna. Cogo höll sitt löfte, han sköt inte för att döda eller ens för att skada, bara att skrämma de storväxta varelserna och han lyckades. Hans återkomst till striden hade om inget annat främst en mental påverkan på de Ledzahiska säkerhetsvakterna och soldaterna. I nyväckt fruktan ryggade de undan. De var redan måttligt motiverade att strida mot dessa tre inkräktare. Mot dessa cyborger hade de ingen chans i det långa loppet och det visste dem alla. De hade dragit sig tillbaka helt för länge sedan och låtit de tre löpa om inte deras order hade varit annorlunda. Men dessa order kom ifrån en något oväntad källa, en källa som hade varit tyst under mycket lång tid. Tills nu. Därför lydde de. Därför kämpade Ledzaherna vidare. För första gången under mycket lång tid kunde de finna en anledning att kämpa igen.

Villig att göra sin del trädde även Haka fram i den allt mer sönderskjutna öppningen och han höjde högra foten.

- "Fotraketer!"

I två omgångar, tre åt gången, avfyrades raketer från hans gröna stövel. Haka siktade inte, han visste att det inte var någon mening med det. Han var ändå inte direkt känd för sin träffsäkerhet och just nu spelade det inte någon roll eftersom Djorgo hade bett om att de inte skulle skada sina motståndare. Det räckte att han hjälpte till att hålla Ledzaherna borta och oförmögna att kunna skjuta tillbaka, om så bara för ett par sekunder. Tacksam för hjälpen men ändå för säkerhets skull grep Cogo tag i Haka och drog honom med sig till vänstra sidan av ingången. Han ville försäkra sig om att han inte skulle behöva gräva fram sin vän ytterligare en gång, det hade de knappast tid med. Under tiden tog Djorgo betäckning på den högra sidan av ingången mitt emot dem. Ledzaherna visade respekt för deras eldkraft men fortsatte ändå dumdristigt och envetet att strida mot dem. Lord Nehrs piska måste verkligen ha satt en större skräck i dem för att inte bara ge upp och dra sig tillbaka. Vad annars kunde motivera denna meningslösa stiltje till strid där ingen sida fick övertaget?

- "Vi kan inte stanna här!" ropade Djorgo. - "Vi blir fångade som råttor i den här återvändsgränden."

Det var ett konstaterande som inte behövde upprepas. De alla tre började känna paniken växa inombords att hinna till Prinsessan i tid och de förstod allihop att de delade paniken. De måste härifrån. Men hur? Att nästan träffa sina motståndare verkade inte vara någon

lösning, det fick inte Ledzaherna att sluta strida. De måste ta till någon annan taktik för att komma härifrån, och det fort. Men vad?

Cogo kikade snabbt fram i öppningen. Bland röken och elden där ute kunde han se allt fler tydliga siluetter uppenbara sig som utan tvekan var Ledzahiska soldater. De hade inte blivit färre, tvärt om. De hade fått förstärkning!

- ”Och det vimlar av dem också!” konstaterade han frustrerat.

- ”Jag trodde du gillade att vara berömd och uppmärksammad,” påpekade Djorgo med ett flin som inte kunde låta bli att reta sin yngre vän, inte ens i en stund som denna. - ”Du har just nu en ganska enveten skara beundrare här ute.”

Cogos blick smalnade när han stirrade tillbaka på sin dryge vän klädd i blått.

- ”Tack, Djorgo, för att du påminner mig om varför jag aldrig har skrattat åt dina skämt,” svarade han sarkastiskt tillbaka. Han visste vad Djorgo egentligen höll på med, men det behövdes inte. Cogo kunde hantera sin ilska, den behövdes inte bli distraherad bort från Ledzaherna. Och just nu var sådana skämt ingenting han behövde. Just nu kunde inga skämt, bra som dåliga och även med den bästa avsikt, få honom att glömma att Aurora var inom mindre än en timme från nu på väg att gifta sig med ett monster.

Ledaherna gick till en ny motattack och de tre cyborgerna tvingades åter ta betäckning bakom öppningen. Beskjutningen blev tyngre, mer desperat än någonsin tidigare. Fler små missiler susade förbi dem och fortsatte vidare inåt. Haka följde dem med blicken och spärrade förfärat upp ögonen när han såg ödeläggelsen bakom dem. Köket där han hade varit bara minuter tidigare existerade inte längre. Vad som än gång hade varit goda maträtter flög åt alla håll, det som inte förintades.

- ”Nej!” utbrast han. - ”Nej, de skjuter ju sönder all maten, så synd!”

Cogo skakade på huvudet och hymlade med ögonen när han hörde honom.

- ”Det har vi inte tid att tänka på,” svarade han. Vissa saker var totalt förändrade sedan han hade återvänt till denna del av Vintergatan. Andra hade inte förändrats alls. Cogo slutade aldrig att förundras över Hakas förmåga, eller snarare ovana, att ständigt tänka på mat oavsett hur allvarlig situationen än var, och ändå blev han lika förvånad varenda gång det hände. Därför reagerade han med både irritation och förvåning när han i samma stund fick se Haka lämna all uppmärksamhet på striden och skynda fram till spillrorna av köket och leta efter matrester. Åter igen ställde han sig mitt i fiendens skottlinje, för att äta!? Var karln fullkomligt helt från vettet!?

- ”Nej, Haka, inte äta nu!”

Med uppdragen hjälm och med en bit mat hängandes ur munnen vände sig Haka mot honom.

- ”Öh, va? Nä men, det tror du väl inte om mig ändå, va?” mumlade han lätt generat mellan tuggorna. Cogo skulle kunna mörda honom just nu! Men Djorgo hade ett mycket bättre förslag.

- ”Vänta!” utbrast han och skyndade fram till Cogos sida och la en lugnande hand på sin uppretade unges axel. - ”Låt Haka få som han vill! Jag har en idé!”

Det fanns självsäkerhet i Djorgos blick, han hade verkligen en plan som på något oförklarligt sätt baserade sig på Hakas ständiga frosseri. Cogo hade ingen aning vad det kunde vara men han litade på sin klipske vän. Dessutom blev deras valmöjligheter allt färre för varje minut så vad hade han att förlora? Han var villig att låta Djorgo sätta sin

plan i verket. Men det var bråttom. Aurora hade nästan ingen tid kvar och Ledzaherna ryckte allt närmare.

- ”Vad du än tänker göra, gör det fort!”

Striden kom plötsligt till ett abrupt slut när Ledzaherna insåg att cyborgerna inte längre bemötte deras eld. Förutom lågorna som slickade delar av de två stora salarna blev det nästan spöklikt tyst. De Ledzahiska soldaterna och vakterna slängde misstänksamma och oroliga blickar till varandra. De alla kände onda aningar. Vart hade de tre inkräktarna tagit vägen?

Med sina vapen redo gick några av de stora varelserna försiktigt närmare för att undersöka vad som försiggick inne i matsalen. När de kom allt närmare den demolerade öppningen och röken sakta skingrades en aning för dem möttes de av ett underligt ljud där inifrån. Det lät nästan som... som någon som åt? Och inte med vidare bordsskick heller. Det slafsades och tuggades, högt och ljudligt. Ledzaherna slängde förvånade blickar till varandra men valde ändå att fortsätta framåt. Vad som än pågick där inne var de tvungna att undersöka saken. I formation passerade en liten förtrupp på tio man försiktigt men målmedvetet öppningen.

Ljuset från de små eldhärdarna reflekterades starkt av Ledzahernas rustningar och fick dess rostliknade färger att nästan lysa i neon. Steg för steg och hela tiden på helspänn närmade sig de tio soldaterna det underliga tuggandet i mitten av salen. Snart nog insåg de att det var den grönklädde cyborggen, Don Haka, som förde detta underliga oväsen. Cyborggen satt på golvet framför dem med ryggen mot dem, fullt upptagen med att äta. Så upptagen att han verkade vara fullkomligt ovetande om Ledzahernas närvaro. Det fanns inget spår av de andra två cyborgerna men det var så mycket rök och partiklar som fortfarande for runt i salen att sikten var extremt minimal på sina håll. Hade de två övergett sin kamrat och flytt?

De tio soldaterna utbytte snabba kommunikationer dem emellan med handgester och därefter började de ljudlöst forma en halvcirkel bakom Haka och tog sig allt närmare honom. Deras vapen var redo och riktade mot Hakas rygg. Deras plan var att ta honom i en kniptångsmanöver. Så länge han inte visste om att de var där kunde de ta honom.

Cogo verkligen hatade att vänta. Speciellt när tiden blev allt knappare för Prinsessan. Och i just denna stund inkluderade samma oro även Haka. Hjärtat bultade allt hårdare i hans bröst av både frustration och spänning medan han i skydd av den dåliga sikten i salen pressade ryggen så tätt mot väggen vid den nu sönderskjutna ingången som han kunde. Ingen av de tio Ledzahiska soldaterna som hade vågat sig in, och i just denna stund började omringa Haka bakifrån med dragna vapen, hade lagt märke till honom. Än så länge var detta ett chansartat vågspel som hittills verkade bringa dem tur. Cogo sökte inte bara skydd vid väggen bakom de passerade Ledzaherna, han var dessutom tvungen att stå lätt framåtböjd för att få plats eftersom han i denna stund också var åtta meter lång. På Djorgos begäran hade han astrotransformerat sig så mycket som det fysiska utrymmet i

salen tillät, annars kunde hans cyborgkrafter få honom att bli betydligt högre än så här. Hans axlar pressades mot det allt mer instabila taket medan han allt mer otåligt tvingades stå i denna obekväma ställning och förbli orörlig och tyst som en mus. Det var ren tur att han i sin nuvarande storlek inte hade blivit upptäckt, den tjocka röken började så sakteligen att skingras nu när striden hade tagit en paus. Men det verkade som om Haka fungerade som det perfekta lockbetet, precis som Djorgo hade förutspått. Cogo hade ingenting emot planen men han ogillade att se sin vän i en sådan utsatt situation. Och han stod beredd att agera på ett ögonblick om det skulle krävas, även innan han fick godkännandet han väntade så ivrigt på att få skrida till verket.

Utan att blinka föll hans stirrande blick ner mot de tio soldaterna framför honom som nu kom allt närmare hans fortfarande ovetande, ätande vän på golvet i mitten av salen. Cogo kramade allt mer otåligt Astrolansen med vänster hand medan han med sin högra höll Djorgo tätt och tryggt intill sig. I brist på gömställen hade detta verkat vara det bästa alternativet att undvika upptäckt för dem båda. Det kändes underligt att bokstavligen bära Djorgo på det här sättet eftersom skillnaden i storlek mellan de båda i nuläget resulterade i att Djorgo liknade mer en actionfigur i ett barns hand. Detta var ett trick de aldrig hade utfört tillsammans på det här sättet tidigare och Cogo bar sin vän så stadigt och försiktigt han kunde. Och Djorgo verkade inte alls ha något emot den något makabra taktiken de hade tillämpat, det hade trots allt varit hans idé. Och han verkade vara helt bekväm i Cogos nu enorma hand och höll ett stadigt grepp om ett av de enorma fingrarna medan han tålmodigt avvaktade. För ett kort ögonblick kunde Cogo kosta på sig att flina lite åt deras situation. Djorgo var trygg hos honom. Men Haka däremot befann sig i allt större fara. Det var inte alls självklart vad Ledzaherna tänkte göra när de kom tillräckligt nära honom. Cogo suckade tyst och försökte svälja frustrationen. Med sådan lätthet skulle han nu i sin nuvarande storlek kunna slå ut de tio soldaterna med ett enda slag med Astrolansen, eller med enbart hans hand. Det hade varit en del av anledningen till varför han hade astrotransformerat sig, att kunna slå till med en enorm styrka likväl som snabbt om situationen skulle utvecklas åt det hållet. Det var frestande. Det var en snabb lösning och de behövde komma härifrån om de skulle kunna rädda Prinsessan. Men Cogo följde inte impulsen. När han nu var såpass mycket större än sitt normala, naturliga jag var också konsekvenserna av hans enorma styrka också lika mycket större. Om han attackerade Ledzaherna nu, i hans nuvarande storlek, riskerade han att döda dem vilket han hade lovat Djorgo att inte göra. Och Aurora skulle bli besviken på honom också, även om det handlade om hennes egen säkerhets skull. Snabba lösningar var inte alltid de rätta lösningarna. Under de senaste två och ett halvt åren hade Cogo insett detta allt mer.

De båda cyborgerna höll andan och väntade. Djorgo kunde känna Cogos ökande frustration och gestikulerade till honom att fortsätta vänta. Motvilligt men ändå med full tillit till sin väns skarpsinne gällande taktik lydde Cogo honom. Han hade fullt förtroende till att Djorgo visste vad han gjorde. Dessutom, Astrotransformation och kurrögömma var inte hela planen. Vad som återstod av den var vad den unge cyborgern verkligen såg fram emot. Och han kunde inte förneka att han gjorde det med glädje. Hittills hade de låtit Ledzaherna jaga dem. Taktiken var på väg att bli annorlunda, den hade redan satts igång. Man trängde inte in tre av de mäktigaste cyborgerna i Vintergatans historia i ett hörn utan konsekvenser.

De tio Ledzaherna stannade precis bakom Haka, alla deras vapen riktade mot hans rygg och bakhuvud. Förutom några små eldar som fortfarande brann lite varstans i salen och lite bitar av bråte som ibland fortfarande föll till golvet var det nästan knäpptyst. Med undantag för Hakas ätande som just nu ingav en underligt lugnande känsla för de Ledzahiska soldaterna. De visste exakt var de hade honom men var fanns hans två kamrater? Trots hög disciplin och träning var de nervösa. Men de hade sin styrka i större antal, uppbackade av sina ännu fler landsmän i salen utanför, redo att storma in till deras undsättning. Kanske hade de andra två cyborgerna gett sig av, lämnat deras ätande kamrat i sticket? Hur det än var så höll Ledzaherna sig målmedvetna och beredda.

Trots det hoppade minst hälften av dem till och samtliga riktade sina vapen i försvarsställning mot deras nya mål när två silhuetter i mänsklig storlek steg fram bland röken på var sin sida framför den grönkädda cyborg. Förvirringen ökade ytterligare när sikten blev bättre och det blev tydligt att de två silhuetterna var helt identiska, båda klädda i röd-vit rustning och t.o.m. rörde sig exakt synkroniserat med varandra. Dessa två lyckades t.o.m. slita Hakas uppmärksamhet från hans ätande, men till skillnad från Ledzaherna precis bakom honom kände han igen Cogos kloner omedelbart. Fortfarande totalt ovetande om de tio soldaterna bakom honom insåg t.o.m. Haka att om Cogo hade skapat två kloner av sig själv måste något vara på gång, den bästa gissningen vore för en distraktion. Och på de tio Ledzahiska soldaterna hade dem just denna önskade, planerade effekt.

Sex av dem bröt formationen och rörde sig snabbt framåt, tre av dem fokuserade på den nyanlände på vänster sida medan de andra tre gjorde likadant med den andre på höger sida. Övriga fyra soldater stannade i formationen bakom Haka, vilket nu var ännu viktigare i och med att Ledzaherna nu bröt tystnaden och avslöjade sina positioner till den grönkädda cyborg. Haka mer eller mindre ignorerade Ledzaherna bakom honom. Det var de som passerade honom som var betydligt mer intressanta just nu, och hur de hade tänkt ge sig på Cogos kloner. De sex avancerade soldaterna närmade sig sakta de två nyanlända, deras fingrar vilade nervöst på avtryckaren på deras vapen. Åsynen av två identiska Jan Cogo var både förvånande och chockande, för att inte tala om skrämmande. Ledzaherna var redan medvetna om vad bara en av dem kunde göra. Hur kunde ens en andra Cogo existera? Hur var det möjligt? En av soldaterna ropade till de båda att stanna där de var, men ingen av klonerna svarade eller stannade. De fortsatte att sakta komma närmare.

Djorgo log förnöjt till sig själv. Planen fungerade, de hade lyckats splittra Ledzaherna i mindre grupper, och dessutom gjort några av dem nervösa, vilket gjorde det lättare att ge sig på dem och överrumpla dem. Han vände blicken till Cogo som fortfarande bar honom i sin hand och nickade. Signalen var given. Det var dags för dem att träda till verket. Under den rödvita hjälmen log Cogo brett av glädje och förväntan. Det var precis för stunder som denna som han hade blivit skapad! Även om de gjorde detta för att det var nödvändigt skulle det också onekligen bli så roligt!

Med Rymdspjutet redo, och med lite extra hjälpskraft från Cogo, hoppade Djorgo med självsäkerhet och elegans ned ifrån den enorma handen och landade bara några

meter bakom de fyra Ledzaherna som fortfarande vaktade på Haka. Hans landning var perfekt men inte helt ljudlös och alla de fyra soldaterna upptäckte honom omedelbart och snurrade runt. Detta var inget misstag, snarade planerat. Djorgo välkomnade Ledzahernas uppmärksamhet och faktumet att deras vapen nu var riktade mot honom istället för mot hans matglade vän. Djorgo höjde blicken mot de fyra soldaterna, som samtliga fick den annars så långsmale cyborgens att se aningen kort ut i jämförelse. Han gav sina motståndare en artig nickning.

- "Hallå där!"

Djorgos hälsning, om än artig, var tveklöst sarkastisk, provocerande. Men framförallt triggade hans självsäkerhet det motsatta i hans motståndare, vilket naturligtvis också var del av planen. Resten av planen var att agera innan Ledzaherna hann göra det.

Djorgo hade inte Cogos förmåga att röra och förflytta sig blixtnabbt men han agerade med imponerande snabbhet och taktisk precision oavsett. Innan någon av de fyra Ledzaherna hann avfyr något av sina vapen mot honom steg Djorgo ur deras skottlinje, höjde sitt eget vapen och siktade.

- "Isspjutet!"

Samtliga vapen i Ledzahernas händer inkapslades i is inom loppet av bara sekunder. De förbluffade varelserna varken kunde eller hann göra något förrän Djorgo agerade på nytt. Han svingade runt Rymdspjutet i sina händer så att han nu greppade den tre-eggade delen. Han behövde något hårt och med lite tyngd för vad han skulle göra härnäst. Rymdspjutet kunde användas till mer än att endast avfyr imponerade tre-uddsliknande plasmaskott och is, även om den nuvarande intentionen inte egentligen tillhörde det ursprungliga ändamålet. Djorgo gick omedelbart till attack på nytt, inte mot de fyra soldaterna själva utan mot deras istäckta vapen. Nu inkapslade i tjock och extremt kall is blev deras vapen sårbara. Åter igen med snabb vighet tog sig Djorgo från den ena Ledzahan efter den andre och drämde till deras istäckta vapen med bakändan av Rymdspjutet med all kraft han förmådde. Vapnen, tillsammans med isen som de var inkapslade i, splittrades i tusen bitar i Ledzahernas händer. Förfärade ryggade de fyra tillbaka, nu obehäpnade och osäkra på hur de skulle agera härnäst. Djorgo var inte sen att utnyttja deras förvirring. Målet var att avvärja dem, aldrig att allvarligt skada dem, men om han också kunde oskadliggöra dem eller få dem att retirera var de på god väg att äntligen vinna den här striden. Med både hans karaktäristiska vapen och med sina bara händer gav han sig på de fyra soldaterna i direkt handgemäng. Skillnaden i storlek var faktiskt till Djorgos fördel eftersom det var betydligt lättare för honom att finna sina mål än vad det var för Ledzaherna att ens få tag i den kvicke, blåklädde och betydligt mindre cyborgens. Det tog inte många sekunder förrän Djorgo hade överrumplat de alla fyra. En av dem var helt avsvimmad medan de övriga tre drog sig tillbaka i plågor, stönandes medan de förgäves greppade de ställen där Djorgo hade pucklat på dem.

Den nya uppståndelsen gick inte förbi obemärkt. Att fyra av de tio Ledzaherna redan var överrumplade skapade en ännu större osäkerhet som spred sig till de övriga. De återstående sex soldaterna ville inte vänta längre på att de också skulle bli angripna. Samtliga tog bättre sikte på de två Cogo de hade framför sig och avfyra sina vapen. Haka, som delvis fanns i skottlinjen, duckade med bägge händerna över huvudet.

Ledzahernas två mål skakade våldsamt när de blev träffade om och om igen. Det hindrade inte Ledzaherna från att fortsätta skjuta, det snarare sporrade dem att fortsätta. Och det gjorde dem tills bägge Cogo föll tilltygade och rykande till golvet och rörde sig inte mer. Eldgivningen upphörde och Haka tittade försiktigt fram under sina händer. På given signal tog sig två av de Ledzahiska soldaterna till var sin Cogo för att rekognoscera. Röken fortsatte att stiga från de två grovt tilltygade och nu orörliga kropparna som knappt längre kunde identifieras som Cogo längre – tills båda två plötsligt upplöstes och försvann helt mitt framför de förbluffade Ledzaherna. En av de två som hade beordrats att rekognoscera insåg dock snabbt att de hade blivit lurade, och hur.

- ”Helvete! Ingen av dem är Cogo!” svor han i frustration. - ”De var kloner!”

I samma ögonblick landade en ny individ i mänsklig storlek och klädd i vitröd rustning mitt ibland dem ovanifrån, precis intill Haka. Och i hans händer vilade Astrolansen. Samtliga av de Ledzahiska soldaterna flämtade till och ryggade tillbaka i förskräckelse. Varifrån hade han kommit!?

- ”Tror ni att detta är den riktige Cogo?”

Frågan från den unge mannen endast spädde på den rädsla som redan spred sig bland de sturvuxna soldaterna, trots att de var fler till antalet. Adrenalin och den tillfredsställelse som en strid kunde tillge, den sortens tillfredsställelse som endast en krigare kunde förstå, spreds med rasande fart i hela Cogos cybernetiska kropp. Även om han inte var den närmast okontrollerbare unge cyborgens längre kunde han ändå inte låta bli att åter igen konstatera det faktum som en konfrontation alltid förde med sig till honom varje gång; han älskade att övervinna och ge sina motståndare på nöten, vilka de än var. Det handlade inte alls om att döda och förinta, bara besegra. Han kunde inte hjälpa det, han bara älskade denna eufori av absolut makt. Den var en del av honom, den var hans identitet. Skillnaden från förr, dock, var att han inte längre lät denna makt bemästra honom. Det steg honom inte längre åt huvudet och var inte längre det viktigaste i hans liv. Men glädjen över att bemästra denna oövervinnerlighet fanns fortfarande kvar. Och han hade all avsikt att använda den. Han såg Ledzahernas rädsla för honom i både deras ögon och i deras rörelsemönster. Var de ens medvetna om att deras egen rädsla faktiskt gjorde halva arbetet åt honom?

- ”Ni har rätt!” tillade Cogo med ett överlägset flin och började svinga sitt vapen.

Haka duckade med händerna över huvudet på nytt medan Astrolansen for över honom. Det bästa han kunde göra just nu var att bara hålla sig ur vägen, det förstod han. Cogo siktade i första hand på deras motståndares skjutvapen, enligt Djorgos önskemål. Och omringad av de sturvuxna soldaterna hade Cogo den bästa positionen i nuläget att bistå sin smarte vän med just denna tjänst på bästa sätt, och hans mäktiga vapen var idealiskt för närstrid av detta slag. En efter en slogs vapnen ur Ledzahernas händer och förintades. När de avancerade trots att de var avväpnade fick de snabbt ångra sitt beslut. Oavsett om det var någon av de två rödvita ändarna eller själva lansens dem emellan i sig, Astrolansen knockade de sturvuxna varelserna överallt där de kom åt, uppifrån huvudet ända ner till fötterna, och så skedde i rasande tempo. Cogo var för snabb, för stark och för mäktig. Den unge cyborgens hanterade Astrolansen som om den vore en del av honom, parerade attacker när han var tvungen med precision och gick till omedelbart motanfall vid minsta givna tillfälle. När dessutom Djorgo åter gav sig in i närstriden och bistod honom på

liknande sätt med Rymdspjutet eller med enbart sina bara händer hade Ledzaherna inte en chans. Snart var de tre cyborgerna omgivna av antingen medvetlösa eller retirerande och blåslagna Ledzaher. Haka tittade åter fram under sina händer och log brett när han såg sina två vänner i försvarsposition intill honom som de segrare de var.

- ”Snyggt jobbat!” utbrast han med stolthet.

Djorgo kände stor lättnad över resultatet, de kunde besegra Ledzaherna utan att använda övervåld. Dessutom hade de lyckats skydda Haka i tumultet. Men framför allt var han lättad över att Cogo fortsatte att följa hans direktiv, att han verkade förstå att Ledzaherna inte var några monster utan missledda motståndare. Men Djorgo var samtidigt medveten om att nu när de hade besegrat dessa tio soldater skulle resten av deras styrka i rummet utanför ganska omgående komma till deras undsättning. Striden var inte över än. Så fort som Djorgo kastade ett öga mot den demolerade ingången till matsalen blev hans förutsägelse besannad.

- ”Fler kommer, Cogo!”

Djorgos varning var nästan som ljuv musik i Cogos öron! Adrenalinets och tillfredställelsen från hans egen överlägsenhet fortsatte att strömma fram inom honom som den berusning det alltid var.

- ”Jag är redo!” deklarerade han självsäkert och förväntansfullt medan han snurrade runt Astrolansen flera varv med en hand. Det var dags att avsluta det här nu!

- ”Skicka över dem bara!”

Djorgo gick Cogo till viljes och lät sin yngre vän ta sig an deras nya motståndare först medan han själv agerade som backup. Att inte utnyttja Cogos enorma skicklighet och ständiga villighet att ta sig an fienden först var ändå bara taktiskt dumdrigt. Men samtidigt var Djorgo själv fullt beredd att ta sig an uppgiften lika mycket som Cogo. Han hungrade inte efter stridens hetta som Cogo gjorde men som soldat tvekade han aldrig att göra sin plikt och möta vilken konfrontation som helst. Och Djorgo visste att så länge han hade Cogo vid hans sida hade han ingen anledning att frukta någonting. Den första vågen av nya Ledzaher som kom inrusande mötte samma öde som deras redan besegrade kamrater, de kom undan med livet i behåll men blev samtidigt ordentligt mörbultade och utslagna. De Ledzaher som kunde besköt de två cyborgerna med både laservapen och raketer. Men både Cogo och Djorgo var för snabba för dem, de antingen hoppade undan eller blockerade beskjutningen med sina egna vapen. Ju längre de stred mot Ledzaherna desto mer kunskap och förståelse fick de båda om hur deras motståndare valde att strida, vilka strategier de använde och vilka deras vapen var. Med denna kunskap växte deras insikt om hur man snabbare och lättare skulle besegra dem. Det enda kvarstående och reella motståndet som Ledzaherna hade kvar att sätta emot cyborgerna var deras överlägsna antal. Och än så länge fortsatte detta motstånd att utgöra ett problem eftersom de hölls kvar djupt inne i basen. Tiden fortsatte att rinna iväg för cyborgerna.

Haka ställde sig nu fullt upp igen och vände sig mot den pågående striden. Mätt och belåten för den här gången torkade han sig om munnen medan han betraktade sina två kamrater när de tog sig an de större Ledzaherna, ibland en och en men för det mesta minst två på samma gång. Cogo och Djorgo fick kämpa men var annars inte i någon nämnvärd fara, om så vore hade Haka ignorerat den goda maten han hade funnit redan

ifrån början. Han var alltid lätt distraherad av livets njutningar, inget mer uppenbart än mat, men i hans hjärta kom alltid hans kamrater och Prinsessan Aurora först. Idag var inte annorlunda. Däremot var han tacksam för maten han hade funnit. Nu hade han åter energi nog för att ta sig an Ledzaherna lika mycket som Cogo och Djorgo och visa dem alla hans egen förmåga och styrka. Hans två kamrater hade alltid hånat eller skrattat åt hans ständiga längtan efter mat, även inför en strid, men faktum var att Haka behövde tillfredsställa sitt behov av mat för att verkligen leva upp till sin fulla potential som cyborg. Han var kanske inte starkast eller snabbast, eller smartast, men han var ändå ett kraftpaket som när väl var i rörelse man inte fick stoppa på hur lätt som helst. De som kom i hans väg gjorde bäst i att flytta sig. Och i denna stund var Haka, mätt och belåten, i sin fulla kapacitet. Redo och självsäker satte han på sig sin gröna hjälm igen. Dessa Ledzaher skulle inte längre hindra honom från att ta sig tillbaka till Great King och Prinsessans sida. Och Cogo och Djorgo skulle inte ensamma få det fulla nöjet att besegra dem heller.

- ”Kom an bara!” utropade han medan han greppade Hakakedjan och svingade den över sitt huvud. - ”Nu är Don Haka i toppform!”

Cogo befann sig i närkamp med en kraftig och extra stridsvillig Ledzaher som visade prov på något bättre kunnande i handgemäng än de flesta andra av hans sort. Detta fick inte Cogo på något sätt att tveka men han fick kämpa emot mer. Och i just denna stund tvingades han blockera flera mycket ovanligt kraftiga slag uppifrån med Astrolansen vilket fick Cogo sakta att tvingas tillbaka. Ledzahren, som tornade upp sig ovanför sin mindre cyborgmotståndare, frustade i sin egen kamp medan han i desperation fortsatte att frenetiskt attackera med sitt skjutvapen som nu istället användes som ett simpelt tillhygge. Han muttrade något oklart som Cogo inte kunde förstå, troligen svordomar på Ledzahernas egna språk. Cogo var inte långt ifrån att muttra egna svordomar. Den här soldatens styrka förvånade honom och han fick nästan ta till allt av sin egen makt bara att blockera de ständigt återkommande slagen ovanifrån som annars skulle ha träffat honom med våldsamt kraft. Om inte situationen ändrades ganska snart skulle han tvingas ta till en större nivå av våld som Djorgo troligtvis inte skulle uppskatta att han gjorde. Men de hade ont om tid och Cogo kände att han snart inte hade någon annan utväg. Och än så länge fann han inte en öppning i Ledzahens ständiga attacker att kunna slå tillbaka på ett skoningsfullt sätt.

Plötsligt, bakifrån, kom någonting klotformat med stora spikar farande precis ovanför hans huvud. Det var precis att Cogo hann identifiera objektet innan den träffade Ledzahren rätt över bröstkorgen. Soldaten grymtade till av den oväntade smärtan från morgonstjärnan och föll tillbaka och till golvet. Hakakedjan hade inte sårat Ledzahren, vars rostfärgade rustning hade skyddat honom, men den oväntade kollisionen hade ändå varit tillräckligt kraftfull för att slå ut honom fullständigt. Cogo kunde nu resa sig upp med full balans och kontroll igen och han vände blicken mot Haka som självsäkert, med Hakakedjan för en gång skull säkert greppad i hans högra hand, tog sig fram till honom.

- ”Jaså? Du bestämde dig äntligen för att sluta äta och hjälpa till?” påpekade Cogo retfullt. Haka lät sig inte bli provocerad av sin unge väns sarkasmer den här gången. Han visste mycket väl att han hade räddat Cogo från en åtminstone något obekvämt situation.

- ”Jag finns alltid till hands när jag behövs,” svarade han kaxigt. - ”Och jag betalar alltid tillbaka det jag är skyldig.”

Det var inget mysterium vad Haka syftade på. Cogo hade bara minuter tidigare grävt fram honom från under resterna av ett nedfallet tak och tunga bjälkar och annat bråte. Haka hade bara varit ovanligt snabb att återgälda tjänsten den här gången. I vanliga fall hade Cogo kommit på en massa motargument som påpekat att han för det första aldrig varit i behov av någon hjälp och att för det andra att han hade räddat Haka oräkneligt fler gånger än vad Haka någonsin skulle hinna återgälda under sin livstid, men i nuläget fanns det ingen tid för det. Och även om han hade haft tid för det, det fanns ingen mening med att argumentera det ytterligare. Cogo gav Haka istället en tacksam nickning för hjälpen. Det skulle säkert uppstå massor av fler tillfällen när han skulle få rädda Haka igen på nytt, och vice versa. Det var det kamrater i strid gjorde för varandra, trots allt.

De båda vände uppmärksamheten mot Djorgo en liten bit bort som minst sagt hade fullt upp att göra. Det verkade som om strömmen av Ledzaher som fortfarande var sugna på att kämpa mot dem sakta men säkert sinade nu. Trots det trängde sig fler in i den innersta salen och fyra av dem gav sig på Djorgo samtidigt. Djorgo var både snabb och vig, och dessutom smartare i sina taktiker gällande alla former av konfrontationer. Men fyra mot en var absolut ingen rättvis sammanstötning hur skicklig Djorgo än var och hans två kamrater insåg snabbt att de behövde hjälpa honom. Men precis när Cogo var på väg att rusa fram till undsättning gav Haka honom en uppmaning som förvånade honom så mycket att han stannade helt och bara stirrade tillbaka på honom.

- ”Cogo, kasta mig!”

Cogo skakade snabbt på huvudet en sekund och undrade snabbt om han hade fått en smäll för mycket i skallen under denna nu alltmer utdragna konfrontation med Ledzaherna. Men han hade inte hört fel. Haka stirrade tillbaka på honom, fullt redo med sin rödsvarta sköld framför sig och bara väntade på att Cogo skulle ge honom den skjuts som han bad om.

- ”Säkert!?”

- ”Absolut!” försäkrade Haka självsäkert. - ”Kasta mig!”

- ”Som du vill.”

Cogo flinande för sig själv under hjälmen medan han snabbt fällde ihop Astrolansen i dess två delar och lade tillbaka dem i hölstren vid hans höfter, han behövde bägge händer fria för att kunna utföra det han blev ombedd om. Det var inte Haka i sig som roade honom utan tvärtom den stridsvilja, och vad den var på väg att utföra, som Haka nu uppvisade som fick honom att le under den rödvita hjälmen. Haka saknade aldrig iver inför en strid, det var snarare kvalitén som var bristfärdig när han väl gav sig in i den. Men i denna stund visade Haka mer prov på en stridsvilja som betydligt mer matchade hans egen. Med tanke på deras prekära situation var det inte en sekund för tidigt. Dessutom gillade han Hakas plan, trots att han inte kunde minnas att de någonsin hade gjort något liknande förut. Haka hade snabbt tänkt ut en strategi på plats alldeles själv! Undrens tid var inte förbi!

- ”Det här blir intressant,” påpekade Cogo för sig själv med ett allt större leende medan han tog ett ordentligt tag om Haka över ryggen med bägge händer och riktade honom mot Ledzaherna som fortfarande gav sig på Djorgo. Med relativ lätthet lyfte Cogo sin vän från golvet, sprang med honom ett par meter för att få mer styrka i hans kast och slungade sedan iväg honom med nästan allt vad han förmådde. För Hakas säkerhets skull ville han

inte ta till sin absolut fulla styrka. Dessutom ansåg Cogo att den nivå av styrka han ändå utnyttjade skulle räcka gott och väl i alla fall.

Likt en murbräcka, med den mäktiga skölden främst, for Haka likt en enorm kanonkula rätt in bland de Ledzahiska soldaterna. Tack vare styrkan från Cogo for Haka fram med sådan kraft att de inte hade en chans att reagera, endast Djorgo hann precis undvika kollisionen eftersom han hade känt igen Hakas gälla vrål när han kom farandes. Tre av Ledzaherna föll omkull som gigantiska bowlingkägglor, den fjärde lyckades resa sig igen men flydde omedelbart. Något förbluffad och förundrad på samma gång såg Djorgo hur Haka tog sig upp på fötter igen med sin sköld stolt hållen i axelhöjd. Ibland kunde de enklaste lösningarna vara de bästa konstaterade han för sig själv, tacksam för den oväntade men effektiva assistansen han hade fått av sin kortväxte vän.

Än fanns det dock ännu ingen tid att fira. Ledzaherna kanske började minska i antal men de som fortfarande var villiga att slåss mot dem fortsatte. Ett faktum som inte avskräckte någon av de tre cyborgerna. Haka, som nu befann sig närmast den demolerade ingången av de tre, vände sig självsäkert mot deras motståndare som åter igen attackerade på nytt. - "Åt skogen med hela packet!" utbrast han högt och höjde sin sköld på nytt. Den här gången orkande han inte vänta på Cogos hjälp utan sprang av egen förmåga rätt in i den nya hopen av Ledzaher och fällde dem till golvet. Liten och kraftfull som Haka var i jämförelse hade de främre Ledzaherna mycket liten chans att stoppa honom och de tvingades t.o.m. tillbaka ut i salen utanför. Cogo kom mycket snabbt till Hakas undsättning, åter med Astrolansen aktiverad, för att se till att Ledzaherna nu verkligen skulle hålla sig undan och ännu hellre retirera. Dessutom kunde Cogo inte låta bli att njuta av att se sin vän ge dessa storvuxna soldater på nöten på ett sådant enkelt men effektivt sätt. Det kanske såg komiskt ut i allt det dramatiska men Cogo hade ingen avsikt denna gång att stjäla Hakas seger i denna stund, den tillhörde honom. Det enda han ville göra var att hjälpa honom garantera segern. Aurora fanns där ständigt i hans tankar, trots stridens hetta. De måste rädda henne från detta misstag som höll på att ske, denna illvilja som var på väg att sluka henne utan att hon själv hade en aning om vad som var på väg att hända. Och de hade nu så lite tid kvar.

- "På dem bara, Haka!" ropade Cogo sporrande och utbrast dessutom en lång rad glädjetjut när han följde Haka ut i salen utanför och fortsatte närstriden där.

Djorgo hade precis oskadliggjort den sista Ledzahen i hans närhet och gjorde sig redo att ansluta sig till Haka och Cogo som fortsatte närkampen i salen utanför när en kraftfull, och ganska argsint röst mirakulöst lyckades överrösta alla andra ljud och oväsen från striden.

- "Vad i alla djävlers namn är det som försiggår här!?"

Den bekanta rösten fick Djorgo att sakta ner stegen. Och strax därefter kunde han se personen ifråga, först som en siluett och sedan klart och tydligt, trots att han än så länge stod med ryggen vänd mot honom precis utanför den demolerade ingången till matsalen. Det var den Ledzahiske sergeanten som tidigare hade medverkat i gripandet av honom själv och Haka och framförallt hade aktivt deltagit i den oförlåtliga misshandeln av hans vän. Att se denna ursäkt för soldat igen, att bara höra hans röst, väckte ett obehag av vrede inom Djorgo som han knappt kunde kontrollera. Att inte ha kontroll, att inte kunna förlita sig på hans disciplin och moral som soldat, tillhörde inte Sir Djorgos vanliga rutin.

Alla andra Ledzaher kunde han förlåta, till stor del t.o.m. Lord Topha. De var alla fångade av sin egen rädsla för Nehr. Rädsla kunde få vem som helst i Universum att agera irrationellt i eget självbevarande. Men den här sergeanten kunde Djorgo helt enkelt inte förlåta. Denne man var framför allt inte driven av rädsla utan snarare av något sadistiskt. Om Djorgo förlät honom också skulle han aldrig kunna förlåta sig själv. Hans starka vänskap och lojalitet till Haka förbjöd honom. Sakta och målmedvetet närmade sig Djorgo sergeanten bakifrån.

Den Ledzahiske sergeanten var ursinnig. Och också förvirrad, även om han inte ville erkänna det. Framför honom såg han hur cyborgerna Haka och Cogo oskadliggjorde den ena efter den andra av hans män, hans soldater. Ännu värre, en del av hans landsmän, trots att de var beväpnade och bar skyddande rustning, började nu t.o.m. fly striden ju mer de började inse att de aldrig skulle kunna vinna. Nåja, att faktiskt vinna över cyborgerna hade varit en utopisk dröm i bästa fall som ingen Ledzaher hade tagit fasta på i verkligheten. Och de hade sina specialorder ifrån högsta ledningen, även om detta var order som sergeanten personligen ogillade men ändå lydde. Men han hade ändå utgått ifrån att de skulle kunna utmana cyborgerna bättre än så här, och framför allt med mer mod. Vad han nu bevittnade kunde bara beskrivas som pinsamt för hela det Ledzahiska folket.

En av hans meniga soldater började ta till flykten intill honom efter att ha blivit knockad till golvet av Hakakedjan och sergeanten grep tag i hans arm innan soldaten hann fly längre.

- "Vad håller ni på med!?" röt han ursinnigt, mot både den livrädde soldaten och mot samtliga av hans landsmän som fortfarande befann sig i salen, oavsett om de faktiskt fortsatte striden eller retirerade. Den Ledzahiska soldaten svarade inte sitt befäl utan slet sig loss och flydde vidare. Sergeanten skakade på huvudet, hans nävar knöts ihop i ursinne. Vad var det egentligen som hände här? Över hela galaxen? Vad var det här för vansinne!? Hur kunde detta vara möjligt?

- "Är vi verkligen så urusla!?" frågade han ilsket rätt ut, mer till sig själv än någon annan. - "Eller är dem verkligen så bra!?"

- "Jag skulle påstå att det är lite av bägge förslagen, Sergeant. Mest det sistnämnda."

Den mänskliga och artiga men ändå kaxiga mansrösten bakom honom fick den Ledzahiske sergeanten att vända sig om. Hans blick smalnade när han fick se vem som hade vågat tilltala honom, med sådan brist på respekt dessutom. Sir Djorgo. Den långsmale cyborgen i blå rustning. Den som ansågs vara den smartaste av de tre. Inget av detta hade någon betydelse för sergeanten. Hans hat mot alla cyborger gjorde dem alla lika betydelselösa och avskyvärda i hans ögon. Cyborger var resultatet av ett tekniskt framsteg som aldrig borde ha hänt, det var det enda han brydde sig om. Det, och det faktum att just den här cyborgen tidigare hade lyckats ge honom på nöten trots att han hade varit hans fånge. Skammen och pinsamheten över detta var fortfarande outhärdlig. Men just nu såg sergeanten en möjlighet att göra någonting åt det, betydligt tidigare också än vad han hade vågat hoppas på. I bakhuvudet mindes han sina specialorder gällande de tre cyborgerna. Men hans befäl var inte här. Åt helvete med hans order! Cyborger borde inte få existera! Det var dags att göra något åt den orättvisan. Och han tänkte börja med den klädd i blått.

- ”Det ska vi nog ta reda på en gång för alla, cyborgkräk!”

Sergeanten gjorde mantelrörelsen på sitt skjutvapen och höll det nära bröstkorgen medan han glodde nedlåtande ner på Djorgo samtidigt som han sträckte på sig ytterligare för att tydligt markera sin fysiska överlägsenhet. En skrämseffekt som var totalt bortkastad på Djorgo. Den blåklädde cyborggen hade mött betydligt större och farligare motståndare än det här och lät sig inte skrämmas eller imponeras.

- ”Du minns mig hoppas jag?” tillade sergeanten med nästan väsende röst

- ”Mycket väl,” svarade Djorgo och nickade. - ”Jag glömmer aldrig någon som gör en vän illa. Det var ett stort misstag, Sergeant, ovärdigt för alla som bär uniform.”

Anklagelsen om brist på heder fick den Ledzahiske sergeanten att flämta till.

- ”Jag följde bara order,” svarade han. Det var ett svar som Djorgo hela tiden hade räknat med och som han inte alls blev imponerad av, snarare tvärt om. En soldat skulle lyda order, sant, men samtidigt kunna skilja på vad som är rätt och fel, speciellt mot en motståndare som redan var fängslad och avvärnad. Den totala bristen på att vilja ta sitt ansvar från sergeantens sida gjorde Djorgo bara ännu argare.

- ”En idiotisk och omoralisk order!” röt han och tog några orädda steg närmare sin större motståndare. - ”Men det spelar ingen större roll, du *njöt* av att misshandla min vän! För det finns det ingen ursäkt.”

I samma stund, helt oväntat, lade Djorgo ifrån sig Rymdspjutet. Han lutade sitt treuddade vapen mot en av de nedfallna pelarna i salen precis intill honom. Medvetet avvärnade han sig själv. Han vände blicken åter upp mot Ledzahan framför honom.

- ”Du borde inte ha kommit hit, Sergeant.”

Sergeanten fnös till, även om han inte kunde förstå varför cyborggen avvärnade sig själv. Vad var det här för jävla trick!?

- ”Är det ett hot?” krävde han att få veta.

- ”Nej,” svarade Djorgo kort och följde upp med att också ta av sig sin blåa hjälm och placerade den intill Rymdspjutet. - ”Det är ett faktum!”

När han åter vände blicken upp mot det Ledzahiska underbefälet var Djorgos mörka ögon totalt målinriktade, fokuserade och framför allt allvarliga under de strimmar av hans svarta, långa hår som inte var samlat i hans hästsvans utan som i stället hängde ner nedför hans ansikte. Djorgo tog ett par steg bort från sina ägodelar han precis hade lagt ifrån sig utan att bryta blicken med sin motståndare, för att så tydligt som möjligt klargöra att han inte var här för att leka. Han hade tagit av sig hjälmen för han ville att sergeanten skulle se hans ansikte. Han hade lagt ifrån sig både hjälm och vapen för att visa att han inte tänkte gömma sig bakom något som skulle ge honom uppenbara fördelar eller skydd. För Djorgo behövde dem inte. Han var betydligt mer utsatt nu, utan tvekan, men det var just det som var poängen. Han var inte alls rädd. Den enda, starka känslan han drevs av just nu var att skipa rättvisa gentemot hans vän.

För att demonstrera detta ytterligare höll Djorgo upp bägge sina händer och slöt dem långsamt till knutna nävar.

- ”Och den här gången är jag inte bakbunden,” påminde han med en varnande ton.

Den Ledzahiske sergeanten skakade, av ilska verkade det som. Men under stoltheten var det av rädsla, trots att han gjorde allt för att dölja detta. Han mindes vad Sir Djorgo

syftade på. Sist de båda hade möts i handgemäng hade cyborgens fortfarande varit bakbunden men hade visat sig kunna slå tillräckligt väl för att kunna besegra honom ändå. Och i denna stund hade inte Djorgo detta handikapp. Cyborgens utmanade honom åter igen. Nåväl, om det var vad den lille tekniskt avancerade människan önskade så skulle de slåss, mer än gärna. Men inte på hans villkor! Sergeanten var inte säker på vad cyborgens avsikter var exakt men han tänkte inte falla in i någon fälla. Han tänkte aldrig lägga ifrån sig sitt eget vapen och det övertag det betydde.

- ”Om du tror att du skrämmer mig, lille cyborg, så tar du fel,” svarade han och lät mer övertygande än vad han egentligen kände inombords. - ”Ta upp din treuddade tandpetare igen! Försvara dig! Du är dum som inte möter mig med vapen redo! Ah..!”

I samma stund skrek sergeanten till i oväntad smärta och hans vapen föll ur hans tidigare starka grepp till golvet medan han själv snubblade åtskilliga steg bakåt medan han kämpade för att återfå balansen. Trots hans skyddande rostfärgade rustning hade han nästan tappat andan och smärtan var fortfarande mycket påtaglig över hela bröstkorgen. Chockad stirrade han tillbaka mot sin blåklädde, kortare motståndare som fortfarande bemötte honom med knutna nävar, redo att slå till igen. Hur hade det gått till? Han hade inte ens hunnit se attacken! Hur kunde cyborgens röra sig så fort och med sådan styrka? Sergeanten hann inte fundera över detta mysterium ytterligare. Djorgo gjorde ett nytt anfall, med samma snabba precision som tidigare, förutom att den här gången levererade han slaget högre upp, över käkbenet. Med ett högt stön föll sergeanten till golvet. Djorgo landade säkert på bägge fötter, fortfarande redo, tålmodigt väntande på att Ledzahen skulle ta sig upp på fötter igen. Till skillnad ifrån sin motståndare hade han ingen avsikt att ge sig på någon som redan låg ner.

- ”Jag beklagar, Sergeant, men dumhet ligger *inte* för mig,” svarade han.

Under tiden i salen utanför konstaterade Cogo att striden äntligen verkade vara vunnit, för den här gången åtminstone. Med Astrolansen i stadigt grepp med bägge händer svepte han med blicken omkring sig för att vara säker. Cogo slappnade inte av än, hans långa erfarenhet tillät det inte. Hans hjärta bultade fortfarande och hans andning var tung efter alla dessa minuter av närstrid. Ledzaherna var kanske hyffsat enkla att besegra och utgjorde inte någon större fara men de var ändå uthålliga och framför allt varit många. En och en var de ingen match men i stora antal var saken en annan. Allt detta hade tagit lite på t.o.m. Cogos krafter. Men trots att han var redo för mer insåg Cogo snabbt att han hade inte tagit miste; alla Ledzaher han såg runt omkring honom antingen låg utslagna på golvet eller hade tagit till flykten. En bit bort till höger om honom såg han Haka ge en sista Ledzaher på nöten. Haka verkade klara sig fint och behövde inte hans hjälp. Och när väl det var avklarat lade sig ett lugn och en tystnad över dessa stora rum som ingen av dem hade upplevt på mycket länge. Men helt tyst var det inte. Tydliga oväsen på ännu pågående närstrid hördes fortfarande längre in, från den nu helt demolerade matsalen. Cogo riktade genast all uppmärksamhet åt detta håll och skyndade närmare för att avgöra om situationen var lika avklarad som för honom och Haka eller om läget var mer kritiskt för hans klyftige vän. Men när han kom tillräckligt nära kunde Cogo inte hålla tillbaka sin förvåning.

- ”Vad i..? Djorgo?”

Hans mörkblå blick vidgades och han stannade till och bara stirrade förundrat på närstriden som utspelades ett par meter framför honom. Det fanns absolut ingen anledning för Cogo att ingripa. Å ena sidan var han inte alls förvånad över vad han såg. Men å andra sidan blev han ändå helt förbluffad. För vad han såg var en mästare i full action. En mästare i blå rustning.

Väl uppe på fötter igen rusade den Ledzahiske sergeanten ursinnigt mot sin kortare motståndare. Berövad av sitt vapen gav han sig nu på Djorgo med bara händerna och rå styrka. Men till ingen nytta. Varje attack, varje svingat slag med nävar, armar och kroppshyddan undvek Djorgo helt enkelt med vig och snabb precision. Han var allt annat än dum att försöka ta emot attacker från någon som var betydligt större än honom själv. Detta resulterade i att Ledzahan blev klumpig och obalanserad varje gång han missade, vilket i sin tur gav Djorgo en ny möjlighet att gå till motattack med välriktade slag och sparkar där de gjorde mest nytta för att orsaka smärta men inte nödvändigtvis skada. Ju mer sergeanten fick ta emot desto argare blev han, och svagare. Och med det sjönk också hans omdöme. Det enda som fortfarande höll honom igång var envishet. Men det samma gällde Djorgo också.

Cogos förundran över sin väns exceptionella kunnande i martial arts fortsatte att eskalera i takt med Djorgos utövande av den. Farten ökade, styrkan och framför allt precisionen likaså. Det var i det närmaste komiskt att se hur överlägsen Djorgo nu var i denna kamp. Och Cogo kunde inte förneka att Djorgo var i stort sätt lika skicklig nu som han själv, även om deras val av teknik skilde sig åt. Där Cogo hade valt att ta emot en attack och helt enkelt blockera den med sin överlägsna styrka valde Djorgo att helt undvika attacken i stället eftersom han inte hade samma fysiska styrka att utnyttja till sitt förfogande. Det var uppenbart att Djorgo stred med huvudet, inte enbart med rå styrka, vilket var allt annat än nytt. Men Djorgo hade nu också en betydligt tydligare aggressivare stil med fler välriktade slag som Cogo aldrig hade sett sin vän bemästra förut. Djorgo stred rättvist men det var ändå tydligt att han ville förödmjuka sin Ledzahiske motståndare, inte bara vinna över honom. Den här striden hade annars redan varit över. Haka anslöt sig vid Cogos sida och han delade samma förundran över vad deras gemensamma vän visade för dem. Ingen av dem sa någonting, de båda bara stod där med stirrande blickar. Haka lyfte på hjälmen för att se bättre för han var inte säker på att det hans ögon såg var sanningen. Men det var den. Djorgo verkade dessutom outtröttlig, och hela tiden fullt disciplinerad, lugn och sansad. Han lät sig inte alls påverkas av den Ledzahiske sergeantens ursinniga utspel. Men där lurade också en passion under disciplinen, Cogo kunde tydligt se den för han kände igen den ifrån sig själv, speciellt från hans första tid som nybliven cyborg. Kanske fanns där också en ilska hos Djorgo. T.o.m. en frustration? Normalt i en strid var detta inte alls ovanligt på något sätt men nu fanns det där hos Djorgo, mer än vanligt, och det var just därför Cogo reagerade överhuvudtaget. Var det bara denne Ledzaher som orsakade detta hos den blåklädde cyborgen? Eller var det mer än så? Nästan varje gång Ledzahan missade pga. att Djorgo helt enkelt hade varit för snabb för honom vinkade Djorgo retfullt mot honom att fortsätta sina meningslösa attacker. Vad det än var som härskade i Djorgos hjärta just nu kunde Cogo bara konstatera att han kände igen sig själv oerhört mycket i det mesta av Djorgos stridsteknik; överlägsenhet, mästerlig och oklanderlig teknik och snabbhet och längtan efter att totalt förnedra sin underlägsna

motståndare. Alltihop med en aning aggressivitet. Det var imponerande. Men också aningen oroande. För detta var inte likt Djorgo. Djorgo var ju ofta den som höll honom i schack när Prinsessan inte var närvarande. Skulle Djorgo korsa en gräns som Cogo själv en gång hade gjort? En gräns som en man av ära som Sir Djorgo aldrig ens borde komma i närheten av? Den kontrollerade men ändå existerande aggressiviteten i hur Djorgo gång på gång attackerade den Ledzahiske sergente till total underkastelse i denna stund visade på en sida av den blåklädde cyborg som de aldrig hade sett förut. Och Cogo var imponerad men samtidigt obekvämt med vad han såg. Det var inte alls någon svartsjuka, Cogo kände sig inte det minsta hotad av Djorgos nya skicklighet. Snarare att han inte ville att hans kära vän skulle bära samma skuld som han själv om den gränsen faktiskt korsades. Det var det sista Cogo någonsin skulle önska Djorgo.

Saker och ting hade förändrats under det år de alla hade varit åtskilda.

Djorgo hade i ögonvrån lagt märke till att både Haka och Cogo observerade vad han höll på med, och deras uppmärksammade närvaro kunde enbart betyda att striden var i stort sätt över. De behövde dra vidare, Prinsessan behövde dem. Hans eget tålamod började dessutom att tryta ändå. Det var dags att avsluta detta.

Efter att ha tagit sats och gjort ett nytt utfall upp i luften placerade Djorgo ett perfekt och kraftfullt riktat slag över den Ledzahiske sergente vänstra ögonlob. Sergeanten stönade till och föll sedan handlöst och medvetlös till golvet och förblev sedan liggande där. Samtidigt landade Djorgo elegant på bägge fötter precis intill. Han andades tungt men det var det enda som avslöjade att han precis hade varit i en närstrid. Han stod kvar och observerade sin fallne motståndare som låg framför honom med ansiktet nedåt. Trots att kampen var över kunde Djorgo inte slita blicken ifrån honom. Han ville inte. Hans nävar förblev hårt knutna.

Utan att slita blicken från Djorgo klappade Haka till Cogo på armen flera gånger för att få hans uppmärksamhet. Äntligen fann han ett ögonblick i hans förvåning att bryta tystnaden.

- ”Cogo! Såg du allt det där?”

- ”Det gjorde jag, Haka. Det gjorde jag,” svarade den unge cyborg. Men Cogo var just nu mer intresserad av vad han fortfarande bevittnade. Djorgo hade fortfarande inte rört sig ur fläcken sedan han hade slagit ut Ledzahan. Det fanns ingen anledning för Djorgo att stå kvar, efter det där sista slaget över ansiktet fanns det ingen risk att den större varelsen skulle kvickna till i det närmaste och hota dem ytterligare. Varför var Djorgo då fortfarande så fixerad? Cogo hade sina onda aningar men hoppades att han hade fel. Sakta gick han närmare sin vän i blå rustning och stannade intill honom.

- ”Är du okej, Djorgo?”

- ”Jadå.”

Svaret kom oväntat snabbt och förblev ovanligt kortfattat. Djorgo stod fortfarande kvar i samma position, hans nävar fortfarande knutna och beredda som om han verkligen trodde att den utslagne Ledzahan skulle försöka något igen mot alla odds. Cogo sökte

ögonkontakt med Djorgo men lyckades inte. Han insåg att han var tvungen att göra mer för att få hans vän att vakna upp från den här stridstransen, eller vad det än var.

Han sänkte blicken till samma punkt som Djorgo verkade vara så fixerad vid, vilket var baksidan av Ledzahens huvud. Den store varelsen var helt orörlig. Cogo började bli lite lätt nervös över om Djorgo hade gått för långt trots allt. Men han tänkte inte visa sin oro allt för tydligt, inte än, oavsett om han hade rätt eller fel.

- ”Rätta mig om jag har fel här men jag tyckte du propagerade för att vi *inte* skulle ge Ledzaherna anledningar att hata oss,” påminde han. Äntligen höjde Djorgo blicken mot honom.

- ”Ja,” konstaterade Djorgo på nytt.

- ”Så vad kallar du då det här?” frågade Cogo och pekade med hela handen mot Ledzahren vid deras fötter. Han ville inte låta kritisk på något sätt men han var tvungen att fråga. Någon form av tankeprocess tumlade runt i Djorgos huvud och än så länge var det inte alls klart vad det handlade om.

Ett djupt andetag pressades ur Djorgos lungor och i samma stund försvann den spända, mörka blicken från hans ansikte och ersattes med det lugn som Cogo var betydligt mer bekant med. Djorgo nickade svagt, Cogos fråga var inte på något sätt något mysterium för honom. Det glädde honom t.o.m. att hans vän visade sig vara såpass observant och omtänksam på samma gång.

- ”Ett nödvändigt undantag,” svarade Djorgo med ett skyldigt men inte alls ångerfullt tonläge. - ”En personlig angelägenhet.”

Han vände blicken till Haka, till hans vän som var orsaken bakom hans senaste gärning och som han skulle fortsätta att göra det samma för till hans sista andetag om nödvändigt. Haka mötte hans blick och hade nästan tårar i ögonen. Han förstod vad Djorgo hade gjort för honom, nödvändigt eller inte. Och det värmden djupt i Hakas hjärta. Det var ett tag sedan han hade upplevt sådan villkorlös vänskap och respekt. Ett år kanske inte var någon lång tid men för någon som Haka som för det mesta i sitt liv nästan aldrig hade upplevt genuin vänskap på nivån av självuppoftning utan minsta tvekan var ett år en lång tid. Djorgo hade redan räddat honom från den här Ledzahren en gång, en andra gång hade aldrig varit nödvändigt. Men Djorgo hade tyckt annorlunda. De två vännerna nickade i tyst samförstånd till varandra med känslolösa blickar. De behövde egentligen inte säga något, den ömsesidiga tacksamheten var redan uppenbar. Men Cogo hade inte varit där när de hade blivit tillfångatagna av Ledzaherna tidigare och hade ingen kännedom om misshandeln. Djorgo förstod att han var tvungen att förtydliga.

- ”Med ont uppsåt och utan provokation gjorde den här Ledzahren illa någon jag bryr mig om, långt mer än vad som var nödvändigt,” förklarade han och vände blicken åter igen till Haka ett ögonblick. - ”Det var en fråga om heder.”

- ”Djorgo...?”

Den här gången kunde Haka inte hålla tillbaka tårarna. Deras vänskap var verkligen perfekt representerad av de gyllene stjärnor de alla tre fortfarande bar på sina bröst.

Djorgo riktade uppmärksamheten till Cogo på nytt.

- ”Dessutom, om jag tillåts citera dig, Cogo; han överlever.”

Med ett lätt tryck med ena foten fick Djorgo den storvuxne Ledzahn att rulla över på rygg. Fortfarande utslagen men också fortfarande tydligt vid liv. Hans andning var uppenbar och regelbunden.

- ”Min avsikt var aldrig att döda honom, bara att lära honom en läxa, en läxa han lär minnas när han vaknar,” förklarade Djorgo lugnt men också med en aning tillfredsställelse i tonen. Han hade skipat rättvisa här. Kanske inte en helt moralisk sådan men utförd likaså.

Cogo höjde blicken till Djorgo. Han förstod precis vad Djorgo talade om och klandrade honom inte. Han hade själv inte bevittnat hur den här Ledzahn hade gjort Haka illa men om han hade det hade nog Djorgo inte varit ensam med att se till att sergeanten fick vad han förtjänade. Men det var också viktigt att man visste var man drog gränsen. Speciellt just för att de var cyborger. Om det var en sak över allt annat som Prinsessan Aurora hade lärt dem så var det att ju starkare man var desto mer måste man ansvara för denna styrka. De hade ingen befogenhet att ta någon lag i egna händer, inte ens för att utkräva hämnd, och Djorgo borde vara långt mer införstådd med det än honom. Och det var han nog. Cogo trodde sin vän när han hävdade att det här hade varit ett undantag. Han hoppades bara att det här ovanligt aggressiva utspelet från Djorgos sida endast handlade om den Ledzahiske sergeanten och inte om något mer, att det här inte bara hade varit en ursäkt för någonting annat.

Cogo lade en vänskaplig hand på Djorgos axel.

- ”Känns det bättre nu?”

Det dröjde några sekunder innan svaret kom, som om Djorgo tänkte efter ordentligt innan han svarade. Men hans svar var både kortfattat och ärligt.

- ”Mycket!”

De bägge cyborgerna flinade hjärtligt till varandra. Det behövdes inte mer förklaring än så. Djorgo visste att Cogo var den siste som skulle döma honom.

Under tiden hade Haka hämtat Djorgos hjälm och vapen och räckte fram dem till deras ägare. Det var det minsta han kunde göra för sin vän som hade försvarat honom.

- ”Tack, Djorgo.”

- ”Ingen orsak, min vän,” svarade den långsmale cyborgern och tog tacksamt emot sina ägodelar. Smidigt som alltid svingade han Rymdspjutet över axeln. Samtidigt fortsatte Cogo att analysera närstriden han bevittnat mellan Ledzahn och Djorgo i hans tankar. Trots att han var imponerad av utgången var han fundersam, just för att han hade blivit såpass imponerad. Vad Djorgo hade utfört här var något nytt som de inte hade sett förut. Och ständigt otålig, som var så typiskt för honom, kunde Cogo inte hålla tillbaka sin fråga längre.

- ”Det här var riktigt schyssta manövrar du utförde, Djorgo. Jag menar det – imponerande! Hur kommer det sig att vi aldrig har sett dem tidigare?”

Djorgo verkade nästan förvånansvärt oberörd av komplimangen han precis hade fått.

- ”Om jag hade bemästrat dem tidigare så hade ni fått se dem tidigare,” svarade han kort och, som alltid, logiskt. Nu ännu mer nyfiken höjde Cogo på ögonbrynen under sin rödvita hjälm.

- ”Så du har tränat närstrid?”

Det var en fråga men betydligt mer ett antagande. Och Djorgo besvarade den med en motfråga.

- "Det förvånar dig?"

För ett kort ögonblick blev Cogo lite perplex av Djorgos oväntat defensiva motfråga.

- "Nej... egentligen inte," svarade han. - "Det är bara det att jag trodde inte att du skulle tycka det var nödvändigt. Du har alltid varit en mycket skicklig krigare."

Den här gången passerade inte komplimangen obemärkt och Djorgo uppvisade ett svagt leende. Ett leende som dock försvann lika fort som det hade uppstått.

- "Även en mästare kan besegras av en skickligare mästare. Därför är det alltid nödvändigt att förbättra det som kan förbättras," förklarade Djorgo med samma känsla för logik som vanligt. - "Men än viktigare; disciplinerad och regelbunden träning skingrar tankarna och slår ihjäl tid."

Djorgos röst blev plötsligt allt mer känslös, som om Cogos nyfikenhet hade tvingat honom att avslöja något som han försökte dölja under sin disciplinerade yta. Kanske var den teorin inte helt osann.

Med den blå hjälmen fortfarande i handen tog han några steg bort från Cogo och Haka, åter försjunken i djupa tankar. Tankar som hade präglat Djorgos liv det senaste året och som bara hade blivit allt mer intensiva sedan han hade återvänt till Great King. Cogo hade verkligen varit observant var han tvungen att medge, kanske ännu mer observant än vad Djorgo kunde minnas. Men det fanns ingen mening med att dölja någonting, de var alla tre medvetna om det, och lika ansvariga. Det var därför, trots allt, de alla tre var här, på denna plats, i detta nu. Och det var just det som var problemet; de borde inte befinna sig här. De borde vara vid hennes sida och ingen annanstans.

De borde alltid ha varit vid hennes sida.

- "När man inte längre är delaktig i det stora äventyret..." fortsatte Djorgo, fortfarande djupt försjunken i sina tankar, tankar som enbart gav honom skuld och dåligt samvete ju mer tiden gick. - "...När man inte längre får göra sin plikt och göra en skillnad, när drömmen inte längre är verklighet, då fyller man sin tid med allt för att kunna gå vidare... och för att glömma."

Sakta vände Djorgo åter blicken till sina bägge vänner. Hans ögon var sorgsna, ångerfulla, nästan bedrövade, men också fyllda med frustration. Det var precis som Cogo hade anat. Han visste precis vad Djorgo kände och genomled, han hade genomlidit exakt samma sorg och brist på mening i livet det senaste året också, för exakt samma anledning. Haka hade det också, de alla tre hade det. De kanske hade reagerat och hanterat det hela olika men hur de tre än hade tagit itu med sina liv det senaste året berodde ändå på exakt samma sak.

Cogo steg fram till Djorgo och lade på nytt en tröstande hand på den längre mannens axel.

- "Du vill inte glömma, Djorgo," sa han rakt på sak. - "Och det borde du inte heller." Åter igen slängde den unge cyborgens en blick till den besegrade Ledzahiske sergeanten på golvet intill dem.

- "Och om det är på det här sättet du har försökt att gå vidare så vet jag att du inte har glömt!" fortsatte han med övertygelse. - "Det verkar snarare som om du har förberett dig för det värsta."

För att vara så ung och otålig till sin natur var Cogo trots det mycket observant och dessutom klok nog att förstå vad han observerade. Djorgo hade lagt märke till denna egenhet hos den unge cyborggen redan från början strax efter att de hade träffats för första gången. Och fortfarande kunde det imponera på honom. Naturligtvis hade Cogo helt rätt. Enda sedan de hade gett sig av från Great King förra året och lämnat Prinsessan åt sitt öde hade Djorgo känt sig rastlös. Eller värre än så; meningslös. Och ju mer tiden gick också allt mer orolig. Därför hade han, precis som Cogo mycket riktigt hade noterat, spenderat sin tid med att förbereda sig för det värsta, genom att träna, träna och åter träna och förbättra de egenskaper han redan bemästrade som cyborg och krigare. Han hade intalat sig själv att ju mer han tränade, ju skickligare han blev på närstrid, desto lättare skulle det bli att kanalisera frustrationen av att inte längre få tjäna henne och beskydda henne. Men ingen träning eller andra aktiviteter i Universum kunde någonsin få honom att glömma saknaden eller oron för hennes liv. Att vara åtskild från henne var oerhört svårt nog. Att hela tiden känna på sig att ha lämnat henne bakom sig var ett misstag var en ännu värre känsla. Och nu, idag, med alla gemensamma bevis de hade funnit om Lord Nehr och Ledzahernas sanna anledning till varför de hade kommit till Great King hade Djorgos värsta farhågor dessvärre blivit sanna. Faktum var att sanningen var ännu värre än hans farhågor. Det var därför han hade tagit så starkt illa vid sig gällande vad den Ledzahiske sergeanten hade gjort mot Haka och känt sig tvingad att skipa rättvisa. Men egentligen handlade Djorgos ilska inte alls om sergeanten. Mer än allt annat handlade det om att han inte kunde förmå sig att förlåta sig själv. Allt som hade hänt här, det mycket reella hotet som Prinsessan Aurora befann sig mitt i just i denna stund, kunde helt och hållet ha undvikits innan det ens hade skett. Om de bara hade stannat kvar vid hennes sida.

Fanns det ens någon förlåtelse för vad han hade gjort? För vad de alla tre hade gjort?

Djorgo förnekade inte alls Cogos slutsats, det var sanningen. Och att äntligen erkänna det kändes faktiskt som en lättnad, om än bara lite.

- ”I ett års tid har jag hoppats att jag skulle ha fel,” erkände han med fortfarande samma känslolösa ton och bedrövade blick. - ”Jag bad till allt att all fara nu skulle vara över för gott, att hon äntligen skulle vara säker.”

Djorgo slöt plötsligt ögonen och han skakade på huvudet åt sig själv. Hans bågge händer, trots att en av dem fortfarande höll i hans blå hjälm, formade på nytt hårt knutna nävar, så hårt stramande att de tillslut skakade.

- ”Sådan idiotisk naivitet!” röt han tillslut ilsket ut så högt så att det ekade genom vad som återstod av de två salarna de befann sig i. Hans oväntade utbrott fick både Haka och Cogo att rycka till av förvåning och bestörtning. Djorgo tappade normalt aldrig lugnet eller disciplinen på det här sättet. Men han stod inte ut längre. För han skämdes, skämdes så fruktansvärt! Och han kunde inte förneka det för sig själv eller någon annan längre. Inte bara för att han hade tagit ut sin ilska på en egentligen betydelselös sergeant i den Ledzahiska armén men framförallt för att han hade övergett den person som betydde allra mest för honom. Han var en soldat, soldater hade en plikt att utföra. Trots alla vedermödor och faror de hade övervunnit för att överhuvudtaget föra henne säkert till Great King i första taget hade han fundamentalt misslyckats att i slutändan utföra sin plikt

genom att helt enkelt inte finnas där vid hennes sida längre. Och i hans frånvaro hade ondskan traskat rätt in.

Han älskade henne fortfarande förstås, mer än något eller någon annan. Men förtjänade han ens rätten att älska henne så innerligt när hans frånvaro nu hade försatt henne, och därmed hela galaxen, i sådan omedelbar livsfara? Faran var högst verklig. Det hade den förvisso varit många gånger tidigare också men då hade alltid någon av dem eller alla tre funnits i hennes närhet och beskyddat henne. Men nu var hon sedan lång tid tillbaka totalt ensam och i händerna på Lord Nehr. Djorgo förstod allt för väl att risken var enorm att han, att de alla, skulle kunna förlora henne – för alltid.

Under det gångna året hade Djorgo försökt rationalisera bort sin oro och ägnat oräkneliga timmar åt att förbättra sin närstridsteknik och på samma gång kanalisera sin frustration. Men det fanns ingen ursäkt. Det var hans beskyddande närvaro Prinsessan behövde, inte hans stridskonst ljusår bort ifrån henne. Konsekvensen av detta var att Aurora kunde dö, det var den hårda sanningen. Hon kunde dö! Trots alla tidigare faror de hade genomlidit hade den insikten aldrig förr varit så påtaglig som nu. Att förlora Aurora för alltid gjorde Djorgo fruktansvärt illamående. Och mer än någonsin blev han påmind om just detta illamående när han nu varje gång möttes av Cogos djupblå blick som inte alls var lika oskyldig som den brukade vara. Hans unge vän var annorlunda mot hur han hade varit för ett år sedan, den unge mannens redan uppenbara kärlek till Prinsessan var om möjligt ännu tydligare. Något hade hänt, något var annorlunda, Djorgo var fortfarande helt övertygad om det. Frågan var bara exakt vad och hur mycket. Upprepande gånger bara de senaste timmarna hade Cogo talat om Aurora med enbart hennes förnamn, inte med någon av hennes kungliga titlar. Ingen av dem talade om henne så, inte ens enbart de tre emellan. Inte bara för att uppvisa respekt mot henne utan också mot varandra. De hade alltid tävlat om vem av dem som älskade Prinsessan mest, en fånig strävan som Djorgo alltid hade hävdad var en dröm som inte kunde beräknas men den hade alltid motiverat dem att aldrig ge upp vad som än hände. Och eftersom de alla tre alltid hade varit lika envisa gällande deras tillgivenhet och känslor för Prinsessan hade en balans automatiskt alltid infunnit sig mellan dem. Den balansen var nu rubbad. Djorgo höll väldigt mycket av Cogo, vänskapen dem emellan betydde allt och han beundrade sin yngre cyborgkollega på så många sätt. Det gjorde saken bara ännu värre i en redan mycket prekär situation. Ingenting kunde vara värre än om Aurora skulle bli mördad. Djorgo var redan bekant med den smärta som döden innebar när den tog någon man älskade, hittills hade ingenting i hela hans liv orsakat honom större smärta än när hans syster, Fiona, dog. Men det fanns fler sätt för honom att förlora Aurora på än döden, och det var det han påmindes om varje gång han nu möttes av Cogos förändrade attityd och den tydligt rubbade balansen de tre emellan gällande deras känslor för Prinsessan. Djorgo ville inte känna så här, han ville inte vara paranoid och nervös. För kanske första gången i hans liv längtade han efter att ha fel. Han ville inte vara svartsjuk. Svartsjuka var en försvagande och totalt odisciplinerad egenhet, den var allt som Djorgo inte stod för. Men all hans magkänsla, och just det faktum att han kände Cogo så väl och alltid märkte när något var förändrat hos hans yngre vän, sa honom att hans misstankar inte var osanna eller överdrivna. Ja, Djorgo var svartsjuk och det var också en del av anledningen varför han hade utmanat den Ledzahiske sergeanten. Djorgo hade helt enkelt behövt en slagpåse. Han bar på så mycket ovälkomna känslor och tillslut kunde han inte hålla frustrationen

inne längre. Han hade gjort det för Hakas skull och heder, det var ingen lögn, men det hade inte varit hela sanningen heller. Att förlora Aurora, oavsett hur och varför – och till vem – det var otänkbart för honom, och oacceptabelt!

Ändå fann Djorgo en inre styrka någonstans att hålla tillbaka och dölja hans svartsjuka och den rädsla och ilska den innebar. Kanske just för att han fortfarande inte hade glömt bort den gyllene stjärnan han bar på sitt bröst och vad den innebar, både i teorin och i praktiken. Hur misstänksam han än var och hur sårad han än blev av Cogos nya och underliga beteende gentemot Prinsessan så stod deras vänskap över allt annat. Det måste den, speciellt nu. Annars var allt förlorat. Dessutom hade Djorgo inte tid att vara svartsjuk just nu, hans oro och ilska borde fullt ut riktas i första hand mot Nehr där den hörde hemma. Men det betydde ändå inte att han kunde ignorera eller glömma sin svartsjuka eller varför den hade uppstått i första taget. Djorgo menade fortfarande vad han irriterat hade sagt till Cogo tidigare idag; den unge cyborgern var faktiskt inte den ende som älskade Aurora. Och tids nog skulle Djorgo göra Cogo medveten om detta igen. Men tills vidare fick detta samtal vänta. Just nu var allt annat än Auroras liv sekundärt. Inkluderat hans egna känslor.

Djorgo observerade sina två cyborgvänner under en kort stunds tystnad. Hans andning var djup och långsam vilket skvallrade om att han var lugn men ändå uppjagad inombords. Hans mörka blick förblev bedrövad och full av ånger, men också av vrede och obeveklig förvissning. Han hade nått denna självinsikt redan för flera månader sedan men han var mer övertygad än någonsin nu. De alla tre var lika skyldiga över den rådande situationen. De hade låtit allt detta hända. Det var dags att ta ansvar och göra allt de kunde för att rättfärdiga det som de hade gjort så fel.

- ”Det var taktiskt oförsvarbart det misstag vi alla tre gjorde förra året,” sa Djorgo tillslut självkritiskt. - ”Vi borde *aldrig* ha lämnat henne!”

Haka sa ingenting. Det fanns ingenting att säga. Och även om han hade kunnat komma på något att yttra tordes han inte just nu. Hans enda reaktion var att sänka blicken. Sanningen kunde göra riktigt ont ibland. En insikt som Cogo delade. Men till skillnad från Haka vände han inte bort blicken utan bemötte Djorgos obestridliga anklagelse med ett erkännande.

- ”Du har rätt,” svarade han och nickade. - ”Du har helt rätt, Djorgo. Det borde vi inte ha gjort. Och jag har ångrat det var enda minut sedan dess.”

- ”Jag också,” insköt Haka med tårar i blicken och lätt darrande röst. - ”Prinsessan behöver oss. Och vi behöver henne. Vi övergav henne...”

Haka hade helt rätt. De hade inte bara lämnat Prinsessan ensam åt sitt öde på Great King, de hade övergett henne. Där och då, när uppdraget var slutfört och galaxenergin fullt återställd, hade det verkat vettigt att de alla tre skulle återvända hem och till de liv de hade levt innan de hade blivit Auroras beskyddare och ledsagare. Men ju mer tiden gick verkade deras beslut att ge sig av från Great King allt mindre vettigt och allt mer dumdrigt. Ingen av dem kunde ens minnas längre en enda vettig anledning till varför de skulle ha lämnat hennes sida i första taget. Det hade säkerligen funnits anledningar men de var totalt irrelevanta nu med tanke på vad konsekvenserna hade blivit.

De alla tre stod där i tystnad, stirrandes på varandra och samtidigt ut i tomma rymden på ingenting. De hade misslyckats i deras uppdrag, trots allt de hade kämpat sig igenom. Ingen av de tre cyborgerna kunde förneka detta och ingen av dem gjorde det heller. Cogo var dock den förste att bryta den osynliga tyngden de hade lagt över sig själva, kanske för att han hade varit medveten om den längst. De kunde stå här och medge det enorma misstag de hade gjort och tycka synd om sig själva eller så kunde de göra något åt saken! Prinsessan hade trots allt svävat i absolut livsfara många gånger tidigare och de hade alltid övervunnit alla odds för att rädda henne. Det nya hotet var av en annan karaktär, måhända, men det var ingen anledning till att sluta tjäna henne eller galaxens säkerhet. Och självömkan skulle aldrig rädda henne. Ja, misslyckanden gjorde ont, speciellt när de förde med sig sådana enorma konsekvenser. Men de var fortfarande cyborger. Great King var alldeles i närheten. Om allt hade blivit till en enda röra blev det inte bättre av att bara sitta och titta på den. Det var dags att röja undan den!

- "Hör ni..." sa han och närmade sig sina två kamrater. - "Vi är fortfarande cyborger och vi tjänar Prinsessan med våra liv, eller hur? Än är det inte försent att reparera skadan vi har orsakat. Vi ska bevisa för Nehr och hela galaxen vilka vi är och varför vi är här!" Cogo lade en stöttande hand på Hakas axel.

- "Vi ska *inte* överge henne en andra gång!" lovade han.

Djorgo och Haka mötte Cogos beslutsamma blick, först med förvåning men sedan snabbt med värme inombords. Den unge mannens uppmuntrande och inspirerande ord hade slagit hål på deras nedstämdhet. Cogo hade rätt; de fick inte glömma vilka de var! Eller varför de trots allt hade återvänt till Great King!

Cogo lade sin andra hand på Djorgos axel också, och därmed förseglade den enhet och vänskap som de tre representerade.

- "Drömmen finns fortfarande," försäkrade han sin långa vän. - "Så länge vi håller den vid liv finns den alltid kvar."

Bitterheten och rädslan försvann från Djorgos ansikte, ersatta av uppmuntran och beslutsamhet. Det var inte bara orden i sig som hade berört honom, det var framförallt den trofasthet som Cogo uppvisade, viljan att kämpa vidare oavsett vad de än skulle möta. Och framförallt att Cogo helt och fullt trodde att de hade chansen att lyckas! Den unge mannen hade förändrats så mycket. Så vuxnare, så mycket mer ansvarstagande. Och uppvisade dessutom gott ledarskap. Djorgo nickade och log en aning. I denna stund skulle han kunna följa Cogo vart som helst. Speciellt nu när de alla tre visste exakt vart de skulle härnäst!

Och varför!

- "Kom nu," fortsatte Cogo, när han insett med lättnad att hans uppmuntran hade burit frukt hos hans kamrater. - "Vi måste skynda oss."

Stärkta av sin nyfunna förvisshet om att de fortfarande hade en chans att rädda Prinsessan och Great King började de tre röra sig mot utgången. Men de hann inte långt förrän en ilsken röst röt bakom dem.

- "Ni tre ska inte någonstans!"

Det var den Ledzahiske sergeanten som på något sätt hade kvicknat till, om än fortfarande mycket omtöcknad. Trots det hade han börjat resa sig upp och dessutom lyckats få tag på sitt förlorade skjutvapen som han började rikta mot de tre cyborgerna.

Fortfarande uppslupen av sitt hat för alla cyborger tänkte han inte låta någon av de tre lämna den här platsen.

Djorgo var den som reagerade snabbast, kanske för att han hade aldrig helt lagt ner garden gentemot denne fiende. Blixtnabbt svingade han tillbaka Rymdspjutet från axeln till bägge händer och tog sikte.

- "Isspjutet!"

Ett vitt, skimrande block av is i formen av en treudd rusade rakt mot sergeantens skjutvapen och inkapslade det helt tillsammans med sergeantens bägge händer hela vägen upp till armbågarna. Ledzahn vrålade till i chock och frustration när han snabbt insåg att han varken kunde frigöra sig eller avfyra sitt vapen. Den intensiva kylan från isen var så stark att det gav en brännande känsla som kändes t.o.m. genom handskar och rustning. Han fortsatte att grymta i frustration och föll tillbaka ner på knä medan han frenetiskt försökte komma loss från isen. Men det var meningslöst. Tills isen smälte skulle hans händer förbli obrukbara. Nåväl, resten av hans kropp var fortfarande rörlig. Han kunde fortfarande följa efter cyborgerna och attackera dem, även utan händer.

Som om Djorgo hade kunnat avläsa Ledzahens tankar, eller gjort en mycket kvalificerad gissning av vad dessa tankar var, skyndade den blåklädde cyborgern fram till honom på nytt.

- "Jag trodde jag hade gjort min mening klar och tydlig, Sergeant!"

Den Ledzahiske sergeanten stönade till på nytt och tystnade sedan helt när han förlorade medvetandet när Djorgo svingade runt Rymdspjutet och drämde till sin motståndare med kolven vid tinningen. Ett kraftigt, välplacerat, blixtnabbt slag var allt som krävdes. Den här striden var äntligen avslutad.

- "Jösses!" utbrast Haka, åter igen imponerad av den nya skicklighet som Djorgo uppvisade som krigare. Han hade sett Cogo göra liknande saker många gånger, men aldrig Djorgo, inte med sådan snabb reaktionsförmåga eller målmedveten aggressivitet tidigare. Och Cogo kunde bara hålla med sin kortvuxne vän.

- "Du upphör då aldrig att förvåna," var han tvungen att erkänna när Djorgo nu betydligt lugnare än tidigare återvände till deras sida.

- "Jag är inspirerad av sällskapet," svarade Djorgo med en tydlig blinkning åt Cogo och gav bägge sina kamrater en tumme upp. - "Och vi har ett bröllop att stoppa!"

Cogo log under den rödvita hjälmen. Han gillade det han hörde.

- "Djorgo, i mitt nästa liv ska jag bli precis som du!" förklarade Haka entusiastiskt.

- "Du menar lång, klyftig och charmerande stilig?" svarade Djorgo med en tydligt ironisk ton medan han åter tog på sig sin blå hjälm. - "Klart du vill bli som jag. Och låt *aldrig* någon tracka dig för hästsvansen."

- "Ingen risk," svarade Haka med en lätt fnysning och nu med betydligt mindre beundran än tidigare. - "Den skaffar jag aldrig."

Intill dem flinade Cogo nöjsamt för sig själv. Att bara lyssna till sina två kamraters tjuattrande var alltid högst underhållande och ofta något som han lade sig i själv. En gång i tiden hade han kanske blivit besviken på Haka att inte ha högre ambitioner än så, att nöja sig med att bara bli lika bra som Djorgo när han kunde satsa på att bli lika stark som den cyborg som i sanning var mäktigast av de tre. Och vem det var hade aldrig varit ett

mysterium. Men efter dagens oväntade utspel från Djorgos sida i deras konfrontation med Ledzaherna var Hakas beundran av deras långsmale vän inte alls underlig. Dessutom fanns det en hel del hos Djorgo som Cogo beundrade själv, som han alltid hade gjort och som endast hade stärkts efter vad han hade sett här idag. Han var inte alls orolig för någon form av konkurrens, Djorgo hade verkligen utvecklats som krigare men han hade inte alls nått hans egen nivå av styrka eller smidighet. Så länge som Djorgo inte fick liknande cyborgnetiska implantat så skulle han aldrig bli lika mäktig som honom själv. Cogo var däremot glad över Djorgos utveckling. Han hade onda aningar att den skulle behövas mycket snart.

De tre cyborgerna gav sig av igen mot utgången till den yttre salen. Trots att lugnet hade återvänt och de enda fiender de såg låg utslagna runt omkring dem gick de tre lugnt men raskt, hela tiden beredda på ett nytt anfall från Ledzaherna.

- "Du då, Cogo?"

- "Jag?"

Det tog ett par sekunder innan Cogo förstod vad Djorgo menade. Det verkade som om Hakas beundran fortfarande matade Djorgos ego litegrann.

- "Jag är redan allt jag vill bli, tack så mycket," svarade han och sträckte sig efter Astrolansen i hans bägge hölster. Med snabba och mycket vana rörelser fördes de två delarna ihop och bildade det legendariska spjutet på nytt.

- "Och jag har allt jag behöver," förklarade Cogo stolt medan han för ett kort ögonblick beundrade sitt vapen. - "Förutom en sak..."

Hans tankar började plötsligt vandra iväg och distraherade honom. Hans tankar gick som alltid till henne, nu mer än någonsin. Ja, Cogo hade blivit det som han hade gett sig hän åt att bli och med dessa krafter åstadkommit mer än vad t.o.m. han själv en gång hade kunnat drömma om. Han hade färdats längre och snabbare än någon människa eller cyborg. Och i hans ägo fanns det mest kraftfulla handvapen som någonsin hade skapats. Men han visste numera allt för väl att all denna makt och styrka, hans smidighet och snabbhet, skulle aldrig vara tillräckligt för att förverkliga honom, inte inombords. Djorgo hade rätt i att vad som kunde förbättras borde förbättras. Det var en lockande ambition som en gång hade varit Cogos enda sanna trosuppfattning. Men trots att det t.o.m. förvånade honom själv i detta nu var inte ännu mer styrka särskilt lockande längre. Vilken nytta skulle mer styrka betyda om han inte fick se henne igen? Ingen alls! Det fanns bara en sann styrka som Cogo nu längtade efter. Kärleken som han visste att Aurora hade för honom! Den och endast den kunde förverkliga honom. Och han skulle gladeligen hellre ge sitt liv än att låta Nehr ta henne ifrån honom!

Cogos sista uttalade ord fick det nästan att vända sig i Djorgos mage. Den där förbannade svartsjukan igen! Han tyckte minst sagt illa om den men kunde ändå inte sluta känna den. Djorgo var en man som hedrade vetenskapen så han hade aldrig påstått sig ha några förmågor att kunna förutse saker och ting, men vad det var som Cogo syftade på, det enda som han påstod sig behöva men undvek att avslöja, var ändå inte alls svårt att gissa sig till. Om denna dag hade utspelat sig för över ett år sedan hade Djorgo knappt reagerat på exakt samma kommentar. Men något var annorlunda nu. Det syntes inte på ytan men det fanns där i Cogos beteende, ett beteende som hela tiden upprepade sig nästan minut för minut. Djorgo drog ett djupt andetag och försökte ignorera alla former av farhågor. Men

det visade sig svårare än normalt. Han ville inte bli ovän med Cogo, inte nu, inte någonsin. Inte ens för hennes skull. Det var absurt och ologiskt. Så varför kunde han inte sluta känna sig så illa vid? Svartsjuka, fan ta denna jävla mänskliga känsla!

- ”Om vi fortfarande lever när allt det här är över, vad sägs om att jag lär dig några av mina nya manövrar?” undrade Djorgo. Han försökte distrahera Cogos tankar från Prinsessan, och likaså sina egna.

- ”Tack, Djorgo, men det behövs inte,” svarade Cogo ärligt. - ”Du är inte den ende som har försökt slå ihjäl tid det senaste året.”

Intill dem, på golvet runt omkring, låg fler medvetlösa Ledzaher. En del var Hakas men majoriteten var utan tvivel Cogos specialiserade handarbete, som hade krävt exceptionella kunskaper i närstrid för att kunna slå ut så många så fort.

- ”Jag ser vad du menar,” svarade Djorgo. Det verkade som inte bara han själv hade förbättrat färdigheterna för att försöka skingra tankarna det senaste året. De båda hade lidit av samma separationsångest. Förutom att den var inte den samma längre. För Djorgo var den det. För Cogo var den starkare och ännu mer personlig. För honom handlade det inte enbart om att rädda Prinsessan från Nehr eller att åter få vara av betydelse för hennes fortsatta säkerhet. Det verkade vara mer förtroligt än så. Djorgo hade egentligen inga riktiga bevis alls och det grämde honom. Han lyssnade på en magkänsla utan något konkret att backa upp det med. Det var Cogos specialitet, inte hans. Var det bara inbillning?

Nej, det var det inte. Djorgo kunde inte förklara hur han kunde veta det, han bara gjorde det. Och det irriterade honom. Det var illa nog när en fiende skapade misstro hos ens allierade. Det var betydligt värre när misstron skapades av den allierade.

De tre cyborgerna skyndade vidare och lämnade äntligen de stora och nu demolerade salarna efter sig och tog sig tillbaka samma väg som de hade kommit in. När de nådde en bekant korsning tog de den motsatta vägen den här gången. Det var nu kusligt tyst överallt. Efter att ha blivit jagade och fångade i en återvändsgränd så länge kändes det konstigt att de inte såg det minsta spår efter någon Ledzahr någonstans. De kunde omöjligt ha besegrat varenda en i hela basen, flera hade retirerat tidigare under stridens gång. Så vart hade de tagit vägen? Ingen av cyborgerna sa någonting för att undvika att bli upptäckta men de alla tre undrade samma sak; vart hade Ledzaherna tagit vägen? Först hade deras stora motståndare gjort allt för att hålla dem fångade i basen. Nu möttes de av inget motstånd alls. Dessutom var nu samtliga dörrar öppna, den ena efter den andra. Det var nästan som om Ledzaherna plötsligt lät dem rymma.

Efter ett par minuters tystnad och fortfarande inget skymt av de stora varelserna kikade Cogo runt ett hörn och vinkade snabbt till sig Haka och Djorgo att följa honom.

- ”Jag känner igen den här platsen, det var här jag tog mig in tidigare,” förklarade han entusiastiskt. - ”Utgången är nära.”

Cogo längtade efter den där utgången. Han var glad och tacksam för att han hade lyckats hitta och rädda Haka och Djorgo men de hade tillbringat alldeles för lång tid på den här månen. Bröllopet kunde ha startat vid det här laget. Aurora fick inte gifta sig med det där lögnaktiga kräket! Det fick inte ske!

Så var den äntligen där – utgången! Fortfarande inga Ledzaher någonstans. Cogo fortsatte att ta täten och ledde sina två kamrater ut ur den hemliga basen.

- ”Kom igen, killar! Fort! Nu sticker vi ifrån det här ruttna rymdcentret!”

Djorgo lät Haka gå före honom medan han själv täckte deras reträtt. Så länge de var kvar här kände han ett behov av att skydda sin kortvuxne kamrat. Samtidigt fortsatte han att förundras över deras plötsligt allt för enkla flykt. Det var som om någon hade tryckt på en knapp och alla Ledzaher hade försvunnit. Men Djorgo förstod bättre. De hade inte försvunnit, de höll sig bara bortom synhåll. Precis innan han tog sig ut tittade han en sista gång över axeln och tittade upp mot en kamera uppe vid taket. Någon tittade på honom precis i detta nu, det var Djorgo helt övertygad om. Inte lika övertygad men han var däremot hoppfull om den möjliga anledningen till varför Ledzaherna plötsligt lät dem fly. Om Djorgo hade rätt hade de större chans att lyckas rädda Prinsessan, och kanske inte bara henne.

- ”Ge mig er rapport, Löjtnant.”

Den Ledzahiske löjtnanten sänkte sin redan utförda honnör inför sin överbefälhavare, Amiral Jaihla, som endast snabbt hade besvarat honnören och återvände till att stå med ryggen mot sin underlydande. Amiralens blå mantel hängde elegant över den traditionella roströda rustningen och som alltid bar han sin rustning och mantel med stor värdighet. Utåt sett, och även i hans tonläge, verkade amiralen lugn och disciplinerad. Inombords däremot var Jaihla stressad och nervös. Dåliga nyheter skräddade honom alltid även om hans långa erfarenhet och träning aldrig fick honom att avslöja inför sina underlydande vad han egentligen kände och tänkte. En professionell ledare visade aldrig utåt när något var illa hur han egentligen kände, speciellt aldrig någonsin rädsla. Att visa rädsla och osäkerhet inför sina män var som att be fienden om att besegra dem här och nu direkt. Trots det valde Jaihla att inte se löjtnanten i ögonen när denne lämnade sin rapport om situationen i basen. Om det var såpass illa som Jaihla fruktade ville han inte att någon skulle se hans blick i denna stund. I stället valde han att stirra in i de stora skärmarna framför honom i kontrollrummet som visade olika delar av basen. Han stirrade men egentligen såg han ingenting av vad som hände på någon utav skärmarna. Hans tankar var helt på hans män som hade mött de tre cyborgerna i strid. Att han var orolig för dem var en underdrift. Men han skulle inte veta säkert förrän löjtnanten hade meddelat situationen.

- ”Stora skador i flera delar av basen, Amiral. De områden där det har rasat in eller är risk för det är helt evakuerade och all utrustning i dessa områden har stängts av helt. Det brinner i flera sektioner men vi har elden under kontroll och kommer snart vara släckt.” Allt det där var av relevans. Men det var fortfarande inte mer än enbart materiella skador och förstörelse. Materiell kunde återskapas, repareras eller byggas helt på nytt och ersätta den som hade gått förlorad. Liv, å andra sidan, kunde aldrig ersättas. Dessutom var deras bas inte längre hemlig och därmed verkningslös, speciellt eftersom dess huvudsyfte att manipulera all in- och utgående kommunikation hade slagits ut helt och inte kunde ersättas på flera veckor framöver. Den här basen hade förlorat allt värde för Jaihla och var inte alls vad han var intresserad av att få rapport om.

- ”Vilka är våra förluster?”

Löjtnanten kunde inte undgå att märka den mycket ovanliga bristen på tålmod i Amiralens röst.

- ”Vi har sårade bland både vaktstyrkorna och soldaterna men ingen allvarligt. Mest frakturer och hjärnskakning. Några har lättare brännskador men det är ingenting som inte går att bota. De kommer att överleva och återhämta sig.”

Jaihla drog ett djupt andetag efter att ha hållit andan en längre stund, ett andetag som kändes betydligt skönare att andas in än förväntat. Lika oväntat var de goda nyheterna i löjtnantens rapport. Kunde det verkligen vara möjligt? Eller hade han bara missförstått sin underlydande? Eller väntade löjtnanten till sist med att ge de dåliga nyheterna? Jaihla ville inte gissa längre.

- ”Hur många döda?” frågade han rakt på sak.

- ”Inga, Sir.”

Jaihla vände sig helt om och mötte löjtnanten, den blå manteln svingade kraftigt vid hans hastiga rörelse. Det sista han hade varit beredd på i denna stund var att få mottaga såpass positiva nyheter och för en gång skull syntes den chockade glädjen genom hans annars alltid så starka disciplin. Det var nästan för bra för att vara sant.

- ”Inga alls?” tvingades Jaihla att få bekräftat en gång till. Löjtnanten vågade sig på att ge sin amiral ett svagt leende. Det var inte ofta någon av dem fick se deras överbefälhavare så glatt överraskad numera.

- ”Nej, Amiral,” svarade han lugnt och med optimism i blicken.

För ett kort ögonblick slöt Jaihla blicken i tacksamhet och drog ett nytt djupt andetag av lättnad. En enorm börda av skuld hade precis lyfts från hans axlar. Han hade hela tiden vetat vad han hade gett order om och varför. Det hade varit allt annat än ett enkelt beslut men det hade varit det rätta. Ändå hade han hela tiden stått beredd att ta emot nyheten om att han hade skickat alla dessa män i en säker död, en död som hade varit meningslös och dessutom riskerat att kraftigt underminera det hemliga uppror som han var den militäre ledaren över. Men istället var utgången raka motsatsen. Planen hade nått sitt mål över all förväntan. Och han hade inte blodet av sina män på sina händer. De levde fortfarande, allihop. De levde för att nästa gång strida mot deras rätte fiende, Lord Nehr. De levde för att kunna återvända hem till sina familjer en dag, kanske t.om. i frihet från Nehrs tyranni som hade hållit deras värld fången i så många år nu. Rapporten om att de tre cyborgerna inte hade dödat någon av deras män i en direkt konfrontation var den första äkta strimman av hopp som Jaihla hade upplevt sedan det hemliga upproret hade grundats. Tidigare hade de levt på drömmar och förhoppningar. Nu kanske de skulle våga tro på fakta.

- ”Tack, Löjtnant,” svarade Jaihla och bemödade sig inte ens att hålla tillbaka glädjen utan bjöd t.o.m. på ett eget svagt leende. - ”Se till att alla sårade blir evakuerade och får den vård de behöver, omedelbart. All personal ska bege sig till vår flotta. Det är dags att överge den här basen.”

- ”Omedelbart, Sir,” svarade löjtnanten och gjorde honnör på nytt som Jaihla besvarade den med betydligt större entusiasm än förra gången.

På amiralens order om att överge basen och återgå till flottan av skepp som befann sig i omloppsbanan blev det fart på samtliga Ledzahiska befäl och underbefäl i kontrollrummet och i korridorerna utanför. Order fördes vidare genom leden och rummet utrymdes snabbt, med undantag av två återstående individer. Jaihla stod kvar på samma plats som tidigare, nu med ryggen vänd mot de stora skärmarna och tittade bort mot Ledzahn nära ingången klädd i sin traditionella roströda toga.

- ”Jag måste medge, Abreah, att du hade rätt,” sa Jaihla med en nickning. - ”Jag var tveksam in i det sista. Det var en stor risk.”

Folkets politiska representant både officiellt och även inofficiellt inom motståndsrörelsen, Abreah, reste sig upp från den soffa han hade slagit sig ner i under hela operationen som hade pågått ända sedan Jan Cogo hade bekräftats tagit sig in i basen. Operationen hade styrts av Jaihla men på Abreahs förslag. Trots att Abreah tveklöst hade känt mer tillförlit för ett positivt slut på operationen än hans militära kollega och konspiratör så hade han upplevt precis samma oro som Jaihla hela tiden det hade pågått. Med lättnad och förstärkt tillförlit av den positiva utgången gick Abreah fram till sin amiral.

- ”Ändå gav ni min teori ert fulla stöd, Amiral. Jag tackar er,” svarade han och bugade artigt och tacksamt. - ”Ni och era män har utfört er plikt ypperligt och beundransvärt.”

- ”Lord Topha kommer knappast att se på saken på samma sätt,” påminde Jaihla. De hade vunnit en oväntad seger här idag med den bästa tänkbara utgången. Men en seger vinner aldrig ett helt krig. Speciellt inte med tanke på att deras seger var en planerad reträtt mot en fiende de desperat behövde som allierade mot deras gemensamma fiende. Situationen var allt annat än enkel. Jaihla var redan fokuserad på framtiden och deras nästa drag. Och Lord Topha hade en viktig del i den. Men på vilket sätt kunde ingen spekulera i ännu.

Abreah nickade.

- ”Min sväger är vilseledd,” förklarade han. - ”Av sin rädsla för Nehr och framförallt av hans egen stolthet. Ibland vet jag inte vilket som är värst. Så länge Topha gör sig själv oförmögen att fatta de korrekta besluten kommer vårt folk aldrig helt att enas i kampen mot Lord Nehr. Och om vi inte står enade är vi förlorade. Jag fruktar för hans själ såsom hans liv, precis som för hela vårt folk. Vi måste rädda honom om vi ska kunna rädda oss själva.”

Jaihla hade åter vänt sig mot de stora skärmarna och den här gången var hans uppmärksamhet fokuserad på vad en av dem visade; de tre cyborgerna som flydde ut ur basen och tillbaka mot sina skepp längre bort i den gigantiska underjordiska grottan.

- ”Är ni helt säkra att detta är det enda sättet?” frågade han.

Det var ingen ofullständig fråga, Abreah förstod precis vad Jaihla menade. Var det verkligen det enda rätta att nu lägga allt deras hopp, deras världs framtid och alla Ledzahers liv i händerna på dessa tre individer?

- ”Vilka andra val har vi kvar?” frågade Abreah som svar medan han också observerade deras tre före detta fångar fly bortom deras räckvidd. De hade redan provat alla andra sätt, alla alternativ var redan uttömda. Nej, detta var det enda vettiga och logiska som kvarstod. Dock inte alls utan risker.

- "Helt säker kan ingen vara, Amiral," fortsatte han. - "Det finns krafter i rörelse här som ligger bortom vår förmåga att kontrollera."

- "Ja, och en av dem är vi själva dessvärre medskyldiga till," erkände Jaihla med en djup suck fylld av skam och besvikelse. De hade aldrig kunnat förutse att denne människa från planeten Jordan vid namn Nehr en dag skulle anlända till Ledzah. Men att de hade bistått människan så naivt med allt han hade begärt utan att i tid inse den fara det hade inneburit var en skuld Ledzaherna aldrig skulle kunna förneka för all framtid. De hade i den sanna bemärkelsen skapat ett monster, en kraft som de inte längre varken kunde styra eller ännu mindre stoppa.

- "Men jag känner tilltro!" förklarade Abreah entusiastiskt och mötte amiralens mer tveksamma uppseende. - "För första gången sedan vår mardröm började för så många år sedan finns det äntligen hopp! Idag har vi tilldelats en möjlighet vi inte hade tidigare, en som *inte* är kontrollerad av Lord Nehr!"

Abreah tryckte på några knappar på kontrollbordet och på en av skärmarna uppenbarade sig en stillbild som visade Djorgo tittandes direkt in i kameran precis innan han hade lämnat basen tillsammans med sina två kamrater.

- "Cyborgerna i blå rustning, Sir Djorgo, han försökte skapa en allians med oss idag, trots att han var vår fånge," påminde Abreah med allt mer ökande ihärdighet. - "Tophä ville inte se det men jag vägrar att vara blind ett ögonblick till. Ni vet vad dessa tre krigare kan åstadkomma, Jaihla, både som individer och som en enhet. De kunde ha använt mycket dödligare våld mot oss här och nu. Vi kunde ha lidit stora förluster, precis som ni fruktade. Men cyborgerna valde annorlunda. Medvetet dödade de inte någon av oss."

- "Precis som ni förutspådde," medgav Jaihla och korsade armarna. Han förblev fortfarande lite skeptisk, dock, kanske av gammal vana av att vara en realist. Abreah hade egentligen haft mer tur i sin förutsägelse än fakta. De hade satsat utan att veta alls om de skulle vinna eller förlora. Jaihla ville dela sin kumpans positiva tilltro till drottningens före detta livvakter men var det realistiskt? Den militära operationen här idag hade endast varit ett strategiskt drag för att dölja vad som egentligen pågick, och också ta reda på styrkan hos de tre cyborgerna. Hur kunde de vara säkra på att de tre cyborgerna inte gjorde något liknande tillbaka mot dem? De hade skonat alla Ledzaher nu, men skulle det ske igen vid nästa drabbning? Hade cyborgerna bara lurat in dem i falska förhoppningar?

Abreah slängde en blick till sin kompanjon vid hans sida. Han var medveten om att amiralen fortfarande hade viss tveksamhet till att lita på cyborgerna. Jaihla var en försiktig ledare. Praktisk, realistisk och helt orädd att agera när det krävdes. Men ändå försiktig. Han hade ingen önskan att offra några män eller resurser, speciellt inte nu, om det inte fanns ypperliga skäl till det och inga andra alternativ kvar, och Abreah delade samma försiktighet. Det var tack vare försiktighet som de hade lyckats undanhålla deras nu mycket avancerade och utvecklade motståndsrörelse utan Nehrs vetskap och det fanns inga skäl till att sluta vidta försiktigheter trots att ödets hjul nu på allvar hade börjat snurra. Men vad Abreah också uppskattade hos Amiral Jaihla var att han dessutom var resonabel. Det var ytterst sällan en idé eller ett förslag ignorerades. Jaihla var den typ av militärledare som uppskattade feedback från sina män, även om man som Abreah inte ens tillhörde det militära eller flottan. I denna kamp för frihet fick de alla säga sitt. Och just därför fortsatte Abreah att stödja sin tro på Drottning Auroras cyborger. Jaihla kanske

föredrog att fortsätta vara vaksam gällande deras möjliga tre allierade men Abreah visste att amiralen lyssnade till hans argument.

- ”De här männen är inga mördare som vi blev först lurade att tro,” påminde han. - ”Alla de där inspelningarna som vi har blivit visade från de kvarglömda övervakningskamerorna som Lord Nehr hade samlat ihop från deras färd som påstår att de högg ner allt motstånd mellan Jorden och Great King, de stämmer inte. De är ingenting annat än manipulerad propaganda och rena lögner. Nehr vill att vi tittar på dessa inspelningar och ser tre monster som tillintetgör allt i sin väg. Men han visade oss inte dessa band i sin helhet eller alla de andra inspelningarna som också visade motsatsen, när cyborgerna beskyddade och hjälpte dem som var i fara under deras resa.”
- ”Jag har också sett dessa originalinspelningar som vi inte var menade att se,” förklarade Jaihla, och blev inte särskilt förvånad över Abreahs förvånade uppsyn över denna nya information. - ”En liten detalj som Lord Nehr lyckligtvis inte känner till.”

Amiralen beskrev det hela som en liten detalj men Abreah såg på saken annorlunda. De manipulerade och falska inspelningarna som Nehr hade delat med sig av hade i stort sätt nästan varenda Ledzاهر sett eftersom Nehr hade ansett det som obligatoriskt för alla att se, men i verkligheten hade det varit påtvingad propaganda. De ursprungliga originalinspelningarna å andra sidan var det ytterst få som hade fått se och de ytterst få kopior som fanns hölls mycket hemligt undan ifrån Nehrs kännedom. Abreah själv hade inte fått se originalen förrän bara ett par månader sedan och de hade smugglats i hemlighet till honom via motståndsrörelsens egna säkerhetstjänst. Dessa inspelningar hade stulits som kopior från Nehrs egna databas under stor risk av mycket utvalda spioner. Att bara känna till originalbandens existens var en fara för sitt liv. Trots det hade Abreah delat med sig av sin vetskap om dess existens samt om dess innehåll till Jaihla strax efter att han hade fått ta del av dem. Inte en enda gång under dessa månader sedan dess hade Jaihla informerat honom om att han också hade sett de korrekta inspelningarna. Och Abreah blev inte bara förvånad över detta men också smått orolig. Om Jaihla hade sett banden, sedan när hade han också fått ta del av dem? Hur länge hade hans kompanjon undanhållit denna vetskap ifrån honom?

- ”Jag måste tillägga att det kände jag inte heller till, Amiral,” påpekade Abreah och kunde inte hålla tillbaka allvaret i tonen. - ”Egentligen kan jag inte påstå att jag är förvånad, vår hemliga underrättelsetjänst ansvarar under er. Men detta är första gången ni delar med er av denna information. Varför har jag inte fått veta förrän nu? Jag utgick ifrån att vi stod på samma sida i den här konflikten.”

- ”Jag försäkrar er, Abreah, det gör vi!”

Jaihla hade länge varit medveten om att den här stunden skulle komma och att hans politiske kompanjon sannolikt skulle reagera precis som han nu också gjorde.

- ”Och jag beklagar att jag har medvetet hållit er utanför vad gäller min egen kännedom om de korrekta inspelningarna med cyborgerna men jag har haft mina goda skäl att vidta absolut försiktighet,” fortsatte han. - ”Ifall er inblandning i vårt uppror skulle avslöjas var det av absolut nödvändig vikt att ni visste så lite som möjligt.”

Amiralens förklaring var föga förvånande logisk. Men Abreah kände ändå ett obehag av att hållits utanför oavsett. Enighet, lojalitet och ärlighet hade hela tiden varit deras

hemliga upprors slagord från dagen den hade bildats. Att deras överbefälhavare verkade göra egna bedömningar av vad dessa ord innebar var minst sagt obekvämt.

- ”Nehr skulle aldrig få mig att tala,” påpekade han med stark övertygelse.

Abreahs nästintill kaxiga svar var föga förvånade. Han var fortfarande relativt ung och dessutom personligt driven i den här kampen.

- ”Jag tvivlar inte alls på er lojalitet,” försäkrade Jaihla och tog ett steg närmare med ett allt ökande allvar i blicken. - ”Men under tortyr, Abreah, talar alla tillslut. Alla.”

Amiralen pausade för ett ögonblick för han ville att hans yngre kollega skulle inse vad de hade att göra med. Abreah var inte ignorant men han kunde i sin iver efter rättvisa ibland välja att medvetet bortse från följderna om någon av dem skulle bli avslöjad.

- ”Och du vet lika väl som jag att du har ständigt varit i Nehrs blickfång just för att du är folkets representant,” fortsatte Jaihla. - ”Det är ett mirakel att han ännu inte har avslöjat dig, eller bara undanröjt dig. Enligt Nehrs åsikt är er position som folkets representant totalt meningslös eftersom han själv har tagit all makt. Fram tills idag har risken helt enkel varit för stor. Därför kunde jag inte dela med mig tidigare till er om hur mycket jag vet, inte bara för att skydda mig själv men långt mer för att skydda vår underrättelsetjänst, våra spioner som stal kopiorna i första taget, hela motståndsrörelsen. Och det finns mer som jag äntligen kan berätta för er.”

Abreah nickade. Åter igen var han inte särskilt förvånad att Jaihla hade undanhållit ännu mer från honom. Men samtidigt var han tvungen att erkänna att han godtog sin överbefälhavares förklaring. Han visste att Jaihla inte ljög för honom.

- ”Och det är, Amiral?”

Jaihla offrade disciplinen för ett ögonblick och kostade på sig ett svagt växande leende. Abreah skulle nog förlåta honom så fort han fick höra det här.

- ”Jag har under en längre tid i hemlighet låtit sprida dessa originalinspelningar av Queen Cosmos resa från Jorden till Great King till resten av vårt folk, till dem som kan bevara en sådan hemlighet, mestadels inom flottan och militären, diskret via de rätta kanalerna naturligtvis. Men även till vissa civila delar. Alla Ledzaher måste få veta sanningen, speciellt alla som på något sätt kan medverka till att rädda vår värld och vårt folk men som också måste kunna hålla tyst om vad de vet tills den rätta stunden är kommen. Faktum är, Abreah, att ni fick tillgång till de korrekta och icke manipulerade inspelningarna i första taget för att jag såg till att ni skulle få se dem. Ni var t.o.m. den förste ickemilitär som jag förde banden vidare till. Inte ens Lord Topha fick se dem före er. Hans närhet till Nehr har alltid gjort honom till en säkerhetsrisk och jag fick överväga länge innan jag vågade ge honom banden. Ni, å andra sidan, var en självklarhet.”

Den försäkran som Jaihla hade hoppats skulle infinna sig hos Abreah gjorde också mycket riktigt det.

- ”Tack, Amiral,” svarade Abreah med en diskret lättadens suck. - ”För ett ögonblick trodde jag nästan att ni inte...”

- ”Inte litade på er?”

Amiralen steg fram till sin politiske kollega. Hans uppsyn var helt uppriktig.

- ”Min käre Abreah, ni må vara politiker men jag litar på er med mitt liv!” förklarade Jaihla helt ärligt. - ”Ert brinnande förakt mot Nehr och allt som han har åsamkat vårt folk

och er personligen är egentligen all försäkran jag behöver på er lojalitet. Men ni är dessutom en man av heder och hade ni valt en karriär inom flottan hade jag gladeligen haft er under mitt befäl. Jag litar på er, Abreah, för jag vet att mordet på er syster är vad som personligen driver er, men samtidigt drivs ni också av kampen att rädda vårt folk. Och trots er passionerade längtan efter rättvisa sätter ni vårt folk före er personliga vendetta.”

Förtroendet och de vänliga orden stärkte Abreah i hans självförtroende och övertygelse. Längre hade han fruktat att han var mer ensam i den här kampen mot Nehr än vad han ursprungligen hade trott. Men amiralen hade just försäkrat honom om att så inte var fallet.

- ”Jag vet att jag själv aldrig kan få uppleva tillfredsställelsen av att se till att Nehr får sota för vad han har gjort, inte ens om jag mot alla odds skulle lyckas putta ner honom i en aktiv vulkan. Det skulle ändå inte räcka till att döda det förbannade kräket,” påpekade Abreah cyniskt. - ”Ingenting som varken jag eller ni, Amiral, besitter över kan besegra Nehr för gott. Men jag vet vilka som däremot kan!”

Den yngre Ledzahens tilltro till de tre cyborgerna gjorde sig åter igen påmind med stor entusiasm. Och Abreah trodde på dem så starkt att han var orolig att ingen annan insåg vad han gjorde. Men han var inte så ensam i sin tillförlit som han var rädd för.

- ”Lugn, Abreah,” sa Jaihla försäkrande. - ”Jag var först skeptisk till vad som verkade vara er blinda tro till vår möjliga frälsning, och jag krävde mina bevis. Men ni har lyckats övertyga mig. Och jag anade hela tiden att cyborgerna aldrig var några vildar, inte ens Cogo som Nehr vill få oss alla att tro. Tvärt om. Drottning Aurora, godhjärtad och moralisk som hon är, skulle aldrig låtit barbarer vägleda henne på ett sådant viktigt uppdrag. Men med tanke på våra tidigare stora misstag och den prekära situation vi nu befinner oss i pga. samma misstag var jag tvungen att vara helt säker först innan vi går vidare. Bara för att vi har släppt löst ett monster behöver vi inte släppa lös ytterligare tre för att bekämpa den förste.”

Abreah nickade instämmande.

- ”Fullt logiskt.”

De två Ledzahiska männen tystande för ett ögonblick. Mycket hade skett fram till denna dag, denna ödets dag som skulle förändra allting. Mycket hade skett för att nå hit. Ännu mer skulle ske härnäst. Deras liv, såväl som hela deras folk, hängde på en skör tråd. Deras desperata men ändå genomtänkta beslut var att lägga sina liv och deras framtid i händerna på dessa tre cyborger som de inte alls kände. Ett vansinnigt val men det var deras enda hopp. Uppror brukade vara baserade på hopp. De var ledarna över det Ledzahiska upproret mot Lord Nehrs tyranni, beslutet var deras. De bägge männen tog tillfället i akt att reflektera över allt som hade hänt och allt som skulle kunna härnäst. Det skulle snart nog inte finnas mycket tid över till det senare.

Efter en kort stund bröt dock Jaihla tystnaden.

- ”Jag vill gratulera er till er första militära operation, Abreah. Få brukar vara såpass framgångsrika på sin första.”

- ”Ni är alldeles för ödmjuk, Amiral,” insisterade hans politiske kollega med ett blygsamt leende. - ”Ni gav ordern och skötte hela operationen.”

- ”Ja, men helt baserad på er idé och strategi,” påminde Jaihla. - ”För en politiker har ni ett gott sinne för militär strategi. Och det är av samma anledning som era strategier också är kanske för våghalsiga. Att våra trupper bemötte de tre cyborgerna i strid idag var verkligen en perfekt skenmanöver som förhoppningsvis kan lura Nehr till att tro att vi gjorde allt för att stoppa dem, men samtidigt fruktade jag hela tiden för var enda en av våra soldater och vakter som tvingades möta cyborgerna. Våra män kunde ha blivit slaktade, på mina order och er teori.”

Amiral Jaihla gav honom både en komplimang och kritik på samma gång, ett faktum som Abreah inte alls tog illa vid sig av. Om sanningen skulle fram hade han t.o.m. förväntat sig det.

- ”Amiral, jag är mycket riktigt en politiker. Men jag är inte fullkomligt naiv,” svarade han lugnt. - ”Jag har mycket riktigt en stark tilltro för de tre Jordiska cyborgerna men jag fruktade också för våra soldaters liv. Men jag ställer frågan på nytt; vilka andra val hade vi?”

- ”Och jag upprepar också; ni är en god strategier, Abreah. Vårdslös kanske men ändå på gränsen till genialisk. Jag delar nu er uppfattning om Drottning Auroras före detta tre livvakter. De är krigare med en hederskodex.”

Abreah nickade, oerhört lättad att han äntligen hade fullt ut vunnit över Jaihla i denna övertygelse. Att han hade varit tvungen att övertyga amiralen hade inte varit konstigt men det hade funnits stunder då Abreah hade varit osäker på om det någonsin hade varit möjligt att helt vinna över Jaihla på hans sida i denna sakfråga.

- ”Sir Djorgo förstår vår situation,” påminde han och vände åter blicken åt den stillbild på en av skärmarna framför dem som visade den långsmale cyborgern i blå rustning precis innan han hade flytt från basen. Abreah beskådade skärmen med stor beundran. Utav de tre cyborgerna var det klart Sir Djorgo som han hade störst tilltro till.

- ”Han vet inget om bakgrunden till alltihop men trots det förstår han att vårt folk önskar frihet från den tyrann som har oss i sitt grepp. Jag såg det i hans blick tidigare idag, hans vilja att hjälpa oss är genuin. Och han anar precis som vi att Nehrs involvering i galaxenergins obalans måste vara någon slags bluff som vi tillsammans måste avslöja och lösa. Drottningens tre cyborger, de är inte våra fiender. De kan vara svaret på alla våra böner.”

Svaret på alla deras böner.

Det lät mycket bra. Men även om Jaihla var övertygad om att de tre cyborgerna kunde vara lösningen de sökte var han erfaren nog att inte ta ut den segern i förskott. Mycket kunde fortfarande gå mycket fel. Det han fruktade mest av allt var att inte ens de här tre krigarnas gemensamma styrka skulle vara tillräckligt för att krossa Nehr. Och det fanns ingenting annat eller annan att vända sig till för hjälp. Om Cogo, Haka och Djorgo inte ville eller kunde rädda dem kunde ingen rädda dem. Och när de väl hade spelat dessa kort var de avslöjade. Nehr skulle veta vilka alla skyldiga var och då fanns det ingenstans att gömma sig.

- ”Kom bara ihåg att vi spelar ett högt spel här med mer än bara vår hemplanet som insats!” varande han sin medkumpan. - ”Om Lord Nehr får veta att vi släppte in Cogo i den här basen utan bemötande, att vi t.o.m. hjälpte honom att finna sina två vänner och att vi gav tillbaka fångarna sina vapen och tillhörigheter och dessutom lät dem fly under

minimalt motstånd, ett motstånd som mer eller mindre bara var ett spel för gallerierna, kommer han att låta avrätta oss offentligt, Abreah. Och han kommer inte att sluta med bara oss. Alla vi håller av, alla våra vänner och familjemedlemmar, alla som har stöttat oss kommer att avrättas med oss som statuerande exempel.”

Abreah sänkte blicken mot golvet. Han var fullt medveten, allt för medveten, om riskerna som inte bara de personligen tog utan alla de kände och älskade. Och det var just därför som han var så personligt involverad i den här kampen. Varje gång han slöt ögonen och tänkte på henne kunde han bara se hur klingan på plasmasvärdet våldsamt trängde igenom hennes bröstorg, hur Beralihis sakta sjönk ihop i plågor innan hon var borta för alltid. Abreah hade redan passerat gränsen för rädsla efter den där fruktansvärda dagen. Allt han hade kvar var vrede.

- ”Jag fruktar inte någon av Nehrs vedergällningar längre, inte mot mig personligen,” klargjorde han och höjde blicken till den aningen längre Jaihla. - ”Vad mer kan det där avskummet göra mot mig som han inte redan har gjort? Om han låter mig förenas med min älskade syster som han kallt mördade gör han mig bara en tjänst.”

- ”Försiktigt, Abreah!”

Jaihla grep tag om den andre mannens axlar med bägge händer med ett stadigt grepp. Abreah var civilist och stod därmed inte under hans rätt att beordra men sådana tankar och agerande kunde inte tolereras. Det var direkt livsfarligt just för att det var så oberäkneligt. Och deras situation var osäker redan som den var.

- ”Alldeles nyss rekommenderade jag er för att ni sätter vår frihetskamp främst. Jag vill inte omvärdera min åsikt om er när vi står på tröskeln till det ögonblick som kommer att avgöra vårt folks framtid.”

Jaihlas ton mjuknade en aning. En god ledare var stark nog att visa förståelse.

- ”Jag vet att ni sörjer, så många av oss gör det. Jag förnekar er inte er smärta,” förklarade han. - ”Nehr är ett odjur som vi i vår enfald har släppt löst och han har gjort så många illa. Men han kommer att göra betydligt fler ännu mer illa om vi inte fokuserar och kontrollerar vår smärta och ilska. Ni måste ha tålamod, min vän. Låt sorgen över er systems död vägleda er i vad komma skall, inte förblinda er så ni inte längre ser riskerna vi möter ifall alla våra förhoppningar går om intet, trots den möjliga hjälpen från de tre cyborgerna. Och än så länge kan vi bara hoppas på att de kommer att hjälpa oss, vi vet ännu inte med säkerhet om de kommer att göra det.”

Abreah nickade. Jaihla hade rätt. Ibland var hans mördade syster allt han kunde känna och tänka på. Men vad de kämpade för var betydligt större än hennes död och hans sorg. Han hade inte glömt det men uppskattade ändå sin kollegas påminnelse, och förståelse.

- ”Jag vet, Amiral,” svarade han. - ”Jag ber om ursäkt om jag verkar sakna fokus och disciplin, och ni har helt rätt i att det är sorgen över Beralihis död som är min personliga drivkraft i min kamp att störta Nehr. Men jag försäkrar er att min högsta och enda önskan är att ingen mer Ledzاهر eller någon från någon annan värld ska lida igen pga. Lord Nehrs ondska. Det kan bara ske om vi blir fria. Och jag kommer inte göra något som riskerar vårt hopp om frihet. Ni kan lita på mig vad som än händer. Faktum är...”

Abreah började sakteligen vandra över golvet fram och tillbaka. Hans händer greppade den rostfärgade togan hårdare. Han hade tagit det här beslutet för länge sedan, utan något tvivel. Men detta skulle bli första gången han delade med sig av sitt beslut. Han vände sig mot Jaihla.

- ”Om våra planer slår fel och om Nehr får veta vad vi har gjort här idag, låt mig ta hela skulden.”

- ”Vad säger du, Abreah!?”

Inte mycket kunde på allvar rubba Jaihlas disciplinerade lugn men dessa ord hade han inte varit beredd på. Abreah förblev däremot orubblig, hans blick stirrande.

- ”Jag menar allvar, Amiral!” upprepade han med stark stämma. - ”Förneka all kännedom och ge mig hela skulden. Anklaga mig öppet och slagfärdigt för högförräderi om ni måste för att övertyga Nehr om er egen oskuld. Ni och flottan måste beskyddas. Ni är vårt folks sköld.”

Jaihla skakade på huvudet. Han trodde sig kunna gissa varifrån Abreahs plötsliga våghalsighet kom ifrån men så här var inte hur de skulle gå till väga. Abreah tänkte i sina politiska sätt, han var van vid att utmanövrera sina motståndare, oavsett om det var sant eller falskt. Men i den Ledzahiska armén och flottan lämnades ingen kvar till sitt öde. Och alla Ledzaher stod under Jaihlas beskydd. Detta var ingenting att diskutera.

- ”Ni är folkets representant, Abreah. Tills vi har en legitim ledare igen är det ni som är folkets röst. Och om Topha skulle gå förlorad är ni den ende med laglig rätt att ta hans plats i vår nuvarande situation. Om någon måste skyddas så är det ni.”

- ”Amiral, vår nuvarande situation är att vi befinner oss i krig även om slagen mot vår rätta fiende ännu inte har startat. Ni är vår överbefälhavare över alla våra militära styrkor. Därmed är just ni viktigare än mig så länge detta krig pågår. Utan uppbackning av er flotta och militära styrka är jag bara en röst.”

Abreah var envis men Jaihla vägrade ge med sig, speciellt inte när han visste att han hade rätt.

- ”Och utan er röst, Abreah, som är vårt folks samlade röster, är vår militärmakt endast en spjutspets utan varken kraft eller riktning. Dessutom, Nehr skulle aldrig tro att ni som politiker skulle ha tillräckligt med auktoritet att på egen hand kunna beordra våra styrkor till sådant förräderi. Hans misstankar skulle genast riktas mot mig och många andra höga befäl och hela vår motståndsrörelse skulle riskeras att avslöjas och upplösas. Jag kan förneka all inblandning hur starkt jag vill, han skulle ändå aldrig tro mig. Nehr må vara galen men tyvärr inte dum också.”

- ”Ja, tyvärr...!” var Abreah tvungen att erkänna. Jaihla hade rätt i det han sa.

- ”Dessutom ligger det i min uppgift som överbefälhavare att ansvara för ert personliga beskydd, just för att er roll är vårt folks talesperson,” påminde Jaihla. - ”Även om jag hade tyckt illa om er, Abreah, vilket jag absolut inte gör, så hade min heder som officer hindrat mig från att offra dig till något monsters käftar.”

Han gick fram till Abreah och lade en vänlig hand på sin kollegas axel.

- ”Din uppoffring, min vän, skulle vara hjältemodig men totalt meningslös,” förklarade han. - ”Jag förstår att ni vill hämnas er syster men en möjlig martyrdöd är inte rätt sätt. Beralih hade inget hellre velat än att ni fortsätter att leva och kämpa vidare, i hennes

minne. Nej, vi står enade i det här. Antingen segrar vi tillsammans eller så faller vi tillsammans.”

- ”Som ni önskar, Amiral.”

Tårar uppenbarade sig i Abreahs ögon, tårar han lyckades hålla tillbaka. Tårar av tacksamhet och lättnad. Han hade alltid tyckt om Amiral Jaihla, men hade samtidigt alltid känt sig aningen utanför inom upproret just för att den sköttes nästan uteslutande av det militära. Att nu få så tydligt bekräftat att det politiska och civila verkligen hade en viktig plats i motståndsrörelsen och att han själv inte stod så ensam i sitt hörn som han länge hade trott var en enorm lättnad för honom. Han hade redan stor respekt för sin överbefälhavare. Nu var den större och starkare.

- ”Och tillåt mig att tillägga att ni hade hanterat det politiska spelet utmärkt, Sir, om ni hade valt den politiska arenan istället,” tillade han med ett svagt leende.

- ”Kanske,” svarade Jaihla, smått road av den annorlunda komplimangen. - ”Men jag är soldat i skäl och hjärta, mitt liv är att försvara vårt folk och vår planet. Som soldat för Ledzah har jag levt och som soldat kommer jag att dö, kanske tidigare än vad jag själv önskar men om så sker är det helt utan ånger och med rent samvete. Men om vi spelar våra kort rätt kanske vi alla kan leva lite längre.”

Den oväntat positiva vändningen i konversationen drog till sig Abreahs uppmärksamhet.

- ”Hur menar ni?”

- ”Din egen teori och tillförlit, Abreah.”

Amiralen log allt bredare. Han skulle inte göra detta om han inte hade god anledning till det.

- ”Nu när vi har släppt Drottningens cyborger fria, med dessutom det bevismaterial som de tog från våra servrar, tror jag inte att Nehr kan rikta sin fulla uppmärksamhet mot oss och våra senaste förehavanden i första hand.”

Abreah log allt mer också ju mer han fick höra. Började allt verkligen falla på plats? Äntligen?

- ”Vi borde snarare göra våra tre blivande bundsförvanter sällskap och bege oss till Great King,” föreslog Jaihla ytterligare. - ”Vi skapar en försvarslinje runt planeten enligt Nehrs order men med helt andra avsikter än hans.”

En tystnad föll över de bägge Ledzahiska männen på nytt. Men den här gången med betydligt mer hopp i den laddade spänningen mellan dem än tidigare.

- ”Är det dags, Amiral? Äntligen dags?”

För en gång skull hade Jaihla ingenting emot sin något yngre och politiske kollegas entusiasm. Faktum var, trots den ständigt överhängande och mycket stora faran, så kände han samma entusiasm.

- ”Ja, min vän. Det är äntligen dags för den Ledzahiska motståndsrörelsen att träda fram ur skuggorna, bära eller brista. Vår planets, hela Vintergatans öde, kommer att avgöras inom de närmaste timmarna. Hur det här än kommer att sluta vill inte soldaten i mig missa det.”

- ”Det är ni inte ensam om. Men vad gör vi med alla de Ledzaher som trots allt fortfarande lojalt följer Nehrs order?”

Ett gammalt problem som ingen av dem ville ignorera eller kunde underskatta. Nehr var övermäktigt rent fysiskt men hans mycket snabba avancering till maktens topp inom det Ledzahiska samhället berodde inte enbart på rå styrka. Många hade hjälpt honom och fortsatte fortfarande att stödja honom. Det sista motståndsrörelsen ville var att tvingas strida mot sina egna. Men kunde det undvikas? Amiral Jaihla var inte orealistisk i frågan.

- ”Vi har under lång tid gjort allt vi kan för att uppmuntra och övertyga alla att ansluta sig till oss,” påminde han Abreah. - ”De flesta men inte alla har lyssnat, antingen för att de precis som Lord Topha är för kuvade eller än värre verkligen tror på Nehrs lögner och sjuka ideologier.”

- ”Så vi ska överge dem?”

Frågan var berättigad. Och Jaihla var fortfarande lika säker på sin sak.

- ”Nej, aldrig!” svarade han med stor övertygelse. - ”Men vi måste inse möjligheten att vi kommer att tvingas slåss mot dem.”

Det första offret i de flesta krig och konflikter var oftast sanningen. Det var därför så många Ledzaher fortfarande stod på Nehrs sida. De flesta gjorde det av rädsla men många också av falsk övertygelse. Om de bröt med Nehr och deserterade var de allihop alltid välkomna tillbaka, det hade alltid varit en av de absolut starkast grundläggande och kompromisslösa principerna inom det Ledzahiska upproret. Men så länge dessa vilnsna landsmän trodde på lögner och vägrade lyssna till reson kunde ingen rädda dem. Detta var en mycket allvarlig situation som gjorde Abreah mycket ont inombords. Han representerade folket men hur skulle han kunna representera dessa vilnsna Ledzaher när de inte själva ville eller vågade. Konsekvenserna var fruktansvärda. Många riskerade att dö. Hur många helt i onödan?

- ”Aldrig under hela den Ledzahiska historien har Ledzaher öppet krigat mot andra Ledzaher i öppen konflikt,” sa Abreah vemodigt. - ”Endast en sjuk människa från Jorden kunde så detta onda frö av inbördeskrig hos vårt folk!”

Hans åsikt var fördomsfull men samtidigt inte helt oriktig. Jorden, numera fredlig, var ändå fortfarande okänd för att ha varit en värld i ständig konflikt med hemska krig under större delen av sin mänskliga historia. Speciellt innan de blev rymdfarare på allvar. Människor som ständigt stred mot människor. Hos de flesta andra världar var tanken helt otänkbar. Strida mot yttre hot, ja, men mot sina egna? Människorna från Jorden hade inte alltid det godaste av rykten ute i Vintergatan. Ledzaherna hade en avancerad och högteknologisk armé och flotta men den hade alltid använts mot yttre hot, aldrig mot något inhemskt. Om så nu skedde skulle det vara första gången någonsin och det tack vare en ondskefull människa.

En enda människa.

- ”Mina order till alla våra män och kvinnor i uniform är glasklara; om de blir beskjutna av våra egna har de rätt att försvara sig men inte mer. Mer än så kan vi inte erbjuda dem som väljer att strida mot sina egna,” förklarade Jaihla. Vemodet i hans ton kunde inte misstolkas, dock.

- ”Jag hade önskat mer tid att nå fram till fler men tiden har runnit ut för oss, Drottning Aurora är i stor fara och därmed kan vi inte vänta längre,” fortsatte han. - ”Vi kan bara be att så många som möjligt kommer tillslut ta sitt förnuft till fånga och göra det rätta innan det blir försent, att de kommer ha modet att åter igen bli Ledzaher.”

Amiralens blick blev än mer allvarlig. De kunde inte ducka från sanningen.

- ”Inbilla er ingenting annat, Abreah, blod kommer att spillas denna dag och kanske många fler efter denna. Merparten förmodligen Ledzahiskt blod.”

Abreah nickade långsamt. Han förstod allvaret och vidden av deras situation. Ja, många Ledzaher riskerade att dö från och med idag. Det var allt annat än idealiskt. Men det var också därför som de hade skapat motståndsrörelsen i första taget, för att förhindra att allt blev ännu värre. Nehrs planer att ta kontroll över Great King och Drottning Aurora personligen var den prekära gräns som inte fick korsas. Hennes tre cyborger fanns äntligen här vid hennes sida igen. Även om de inte skulle strida för att rädda Ledzaherna så skulle de strida för att rädda henne och det var det egentliga ögonblicket och möjligheten de hade väntat så länge på. Om Aurora inte kunde räddas fanns det ingen anledning att rädda någon annan värld, de alla skulle drabbas av den försvagade galaxenergin förr eller senare. Men de tre cyborgerna skulle kämpa för henne, ge sina liv för henne om nödvändigt, det fanns det ingen som tvivlade på. Abreah var beredd att göra det samma. Och han var övertygad att majoriteten av deras folk kände precis likadant. De hade redan fått utstå ett sådant helvete under Nehrs diktatur, de alla längtade efter frihet. Det var bättre att kämpa för den friheten och kanske uppnå den än att passivt se på och ingenting göra alls och därmed garantera att deras helvete aldrig skulle upphöra.

- ”Ge ordern, Amiral,” sa han självsäkert och gav därmed Jaihla sin välsignelse att göra allt i hans makt som han ansåg vara det rätta. - ”Vårt folk stödjer er så länge vi befinner oss i en väpnad konflikt, tills vi kan övertyga min svåger att återta sin rättmätiga plats. När han gör det kommer ännu fler att se Nehrs ondska för vad den verkliga är och ansluta sig till oss, utan tvekan.”

- ”Förutsatt att det är fortfarande möjligt, Abreah.”

Jaihla hade fortfarande anledning att tvivla. I slutändan hängde allt på Lord Topha. Abreah hade helt rätt i att om de fortfarande Nehr trogna Ledzaherna skulle på allvar desertera och ansluta sig till dem så var det deras rättmätiga ledares ord som kunde utföra detta mirakel. Det skulle inte räcka för att övervinna Nehr, enbart Auroras tre cyborger kunde möjligtvis göra det, men det skulle förhoppningsvis förhindra inbördeskriget Ledzaher emellan. Problemet var Topha. Hela motståndsrörelsen visste att Tophas sanna trohet låg hos hans eget folk som han hade blivit utvald att leda en gång i tiden, men Topha hade samtidigt alltid spelat den lojale marionetten till Nehr, oavsett om Nehr själv var medveten om det eller inte, för att undvika blodspillan. Topha befann sig i en hopplös och frustrerande situation, ingen förnekade det. Men hade Tophas dubbelspel med tiden förvandlats till äkta trohet? Abreah trodde fortsatt gott om sin svåger, om än med något frustrerande ansträngning ibland, men Jaihla var mer försiktig. Han ville lita på sin sanne ledare och ville följa honom, men var det klokt att göra så? Inte innan de hade tydliga bevis. Var Lord Topha helt enkelt för kuvad av Nehr efter all tid som hade gått? Vågade Topha att riskera sig själv och sitt eget folk för att rädda hela galaxen? En gång i tiden hade Jaihla trott det utan tvekan. Idag var han allt annat än övertygad.

- ”Som ni själv sa för en stund sedan; vi måste rädda Lord Topha om vi ska kunna rädda oss själva. Men om han inte vill räddas...”

- ”Det kommer han!” insisterade Abreah. - ”Han kommer att lyssna!”

- ”Hoppas det. För än så länge har han vägrat att lyssna på oss.”

Hur många gånger och hur länge hade de försökt tala reson med Topha och övertyga honom om att det var dags att ta ordentlig ställning?

- ”Men vi är ju inte de enda längre som försöker nå fram till honom, Amiral,” påminde Abreah med en näst intill spjuveraktig blinkning. - ”Ge cyborgerna en chans!”

Ge cyborgerna en chans.

Det var så enkelt att säga. Men det sades med absolut övertygelse. Och en inte helt ogrundad sådan. De satsade precis allt på detta kort i detta farliga ödets spel. Men det var inte vilket kort som helst. Om Universums makter var med dem, och lite tur, kanske de tre cyborgerna var deras vinnande kort.

Så, ja, de skulle ge cyborgerna en chans.

Amiral Jaihlä rättade till kragen på sin mantel och började gå mot utgången för att bege sig till hans skyttel som i sin tur skulle föra honom till hans flaggskepp. Halvvägs mot utgången stannade han och vände sig om. Abreah hade inte följt med honom.

- ”Kommer ni med?”

Abreah nickade men vinkade samtidigt avvaktande mot sin kollega.

- ”Ge mig bara ett ögonblick, Amiral,” bad han. Från en ficka inifrån hans rostfärgade toga hade han tagit fram en liten digitalskärm. Abreah stirrade ner på den och vad den visade. Det var ett familjefoto, från tiden innan Nehr hade anlänt till deras hemplanet. Det visade honom själv, hans syster Beralih och hennes make, Topha, i mitten av bilden. Det hade varit en lycklig och oskyldig tid, en tid som totalt hade raserats och som aldrig kunde återställas vad som än skulle hända. Ändå var det minnet av denna tid, trots förlorat, som gav honom styrka och mening i hans annars nu eländiga liv. Vad det här fotografiet representerade var allt vad Abreah kämpade för; familjen, heder och ärlighet. Han var ingen krigare med varken svärd eller skjutvapen i hand, någon militärträning hade han aldrig haft. Men det fanns flera sätt att strida på, speciellt mot ondskan. En ondskan hade redan tagit en av personerna på bilden. Abreah brydde sig inte nämnvärt om han själv skulle bli nummer två. Men han tänkte aldrig låta Nehr ta Topha också.

- ”Jag har inte glömt bort dig, Topha,” sa han lågt. - ”Allt hopp är inte förlorat. På något sätt ska jag hjälpa dig tillbaka till oss. Jag vänder aldrig min familj ryggen, även om de gör det.”